

MUSTAFA TANGUNER

Mêrxasekî Dilpak

Amadekar

Faris Medeni Marsil

Institut kurde de Paris

**Ev kitêb, ji nivîsên hevalên Mustafa Tanguner yê bi
minasebeta 20 salîya salvegera şahdetê wî angoyê sala 2005ê
de hatine nivîsandin û piranî di kurinfo.com de çap bûne de,
pêk dihê.**

Xxx

**Bu kitab, Mustafa Tangüner'in arkadaşları tarafından onun
şahdetinin 20 yılında yani 2005 de yazılmış ve çoğu
kurinfo.com sitesinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor**

Nuha axa biyaniyê te vedişêre
Nuha gullên di canê te de nefretê vedirêşe
Nuha kena te maka hêviyê ye
Û emê te têxin arşîva dîrokê

Ahmed Huseynî

Institut kurde de Paris

Mustafa Tangüner/Mêrxaseki Dilpak

Amadekar: Faris Medeni Marsil

Birinci Baskı İstanbul- Nisan 2017
nasAjans yayınları

Kapak: Kevin Marsil

Baskı

Özdemir Matbaacılık-Sabri Özdemir
Davutpaşa Caddesi Güven Sanayi Sitesi, C Blok No: 242
Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 18613

ISBN: 978-9944-221-20-7

Tüm hakları saklıdır

nasAjans ve FMMarsil'in izni olmadan çoğaltılamaz

nasAjans Yayınları

Alemdar Mah. Divanyolu Cad. Erçevik İşhanı, Kat: 2

D: 212-213 Cağaloğlu- Fatih/İstanbul

Tel&Faks: 0212 576 82 21

[naisaians@gmail.com](mailto:nasaians@gmail.com)

Sertifika No: 22098

Institut kurde de Paris

Mustafa Tanguner

Mêrxasekî Dilpak

Amadakar: Faris Medeni Marsil

NAS

Institut kurde de Paris

Mustafa Tanguner

(1.01.1959 - 4.11.1985)

Mustafa Tanguner (Tesvir, Naîm) di 1.01.1959ê de li gundê Kurdhecî yê Bismilê hat dinê. Ji malbetekî feqîr bû. Xwendina xwe ya serete û navîn li Dibistana Leyfî ya Farqînê kir. Li Diyarbekirê li Lîseyaya Senat xwend. Di vê demê de li Diyarbekirê û Bismilê di nav refên DDKDê de dest bi xebata rêxistinî kir. Uniwersîteya Bogaziçi ya Stenbolê qezenc kir lê li ber sedemên aborî dewam nekir. Di 1978/79ê de li Ensituya Perwerde ya Diyarbekirê qeyda xwe çêkir. Di Enstutiye de bêşdarî xebata xwendekaran ya akademîk bû û di têkoşîna neteweyî û civakî de ciyê xwe girt û di nav xwendekaran de hat naskirin û bû birevebirê DYOKD (Komeleya Kulturî ya Xwendekarên Bilind a Diyarbekirê). Di heman salê de bû endamê KIP (Partiya Karkirê

Kurdistanê). Piştî ku di Nîsana 1979ê de li Kurdistanê û Tirkîyeyê Orfî Îdare hat îlankirin û xebata legal a DDKDê hat sekinandin ew li ser dîrektîfa partiyê bi ilegal xebat xwe dom kir; di komîteyan de cî girt.

Piştî Cuntaya 12ê Îlona 1980ê di şertên giran de xebata xwe domand; gelek caran hat girtin, hat şkençekirin lê dev ji micadeleya xwe berneda. Di 20.01.1981ê de çû Libnanê li kampên Filistinîyan de perwerdeya leşkerî dît. Li wê jî di nav hevalên xwe de teqdîr dît. Gelek caran ji mirinê xelas bû. Rêxistina wî di dawîya cotmeha 1981ê de Mustafa şand Bûlgarîstanê ji bo xwendina bilind. Li Sofyayê di Fakulteya Felsefeyê de du sal xwend lê ser biryara partiyê dev ji xwendina xwe berda û di 24.03.1984ê de çû Danîmarkayê.

Li Danîmarkayê xebata xwe ya sîyasî û demokratîk domand; di nav Komeleya Demokratên Kurdistanê de xebat kir û rêveberîya wê kir. Li Danîmarkayê jî di nav heval û dostên xwe de wek têkoşer hat naskirin. Ji alîkî ve endamekî girêdayê partiya xwe bû ji alî din ve jî dijîminiya tu rêxistinê din nedikir. Bawerîya wî bi avakirina 'Otorîteyeka Neteweyî' hebû; berjewendîyên neteweyî pêşîya her tiştî bû.

Di 4ê Mijdara 1985ê de saet 17.15ê de li paytaxta Danîmarkayê li Kopenhagê bi dîrektîfa birêvebirên PKKê bi komployekê hat kuştin.

Mezelê wî li Goristana Çoban Çeşme ya Yeni Bosna/ Stenbolê ye.

Yaşar Abdulselamoglu
Camêr û "cuzzam"

Ev bû 20 sal in ku hevalê min Mustafa
Tanguner hatiye kuştin.

Camêrê kurdperweriyê di 4. 11. 1985a de li
Kopenhagê hate kuştin.

Mistefa ji DDKDyê bû.

Ew ji aliyê PKKê, bi biryara PKKyê hate kuştin.

Roja kuştina Mistefa, ji bo min roja le'netkirina tîpa xulamî, a
kiroyî ya ku heyranê 'efendiyê' xwe ye, ye; di vê rojê de li
hember tîpa kirêt a kuşdarên kurdan, divê nirx û heysiyetên
camêrtîya kurd bilind bibin.

Seîd Aydogmûşê hêja got ku; ji bo kujdarê Mistafê dibêjin,
"Cuzzam". Ew nexweşî wek îlleta mîskîniyê tê naskirin. Mîskîn,
ji ber ku nexwaşîya cûzzamê girtine, di eslê xwe de, pir bêçare
ne, ji destê wan tiştek nayê. Lê mîskînen me yên nû yên kurdan
ne wer in; ji destê wan kuştina camêran tê; kuştina kesên yên
ku ne wek wan in -hişazad in, delal û bi evîndarîya kurdan dildar
in. Mirov dibîne ku di kîn û xirabîyê li ser kurdan de kes mîna
wan jêhatî nîn in, bi derbekî re bê tu endîşeyan dikarin kurd
bikûjin. Hewldanên wan ew e ku her kesê hişazad, delal û çê
bikin mîna xwe, welatê camêr û azadîperestan bikin
mîskînxaneyê cûzzaman.

Taybetîyên mîskînan taybetîyên mirovê kolê ne; ew ji yên xwe hez nakin. Ji xwe sedema kolebûna kolê ya esasî ev e; ew ji wan nefret dike, ji wî ra bi çavên koledar ên efendiyê xwe dinêre; loma ew dikare bi hêsanî kurdan bikûje. Tesawira kurdkujdarê li ser kurdan tesawira tirkan e. Di serê wî de tesawir û diskûrseke dewlemend û fire ya nasnameya kurd tuneye. Loma jî ew nikare ji kurdan hez bike. Ji wan nefret dike, ji ber ku, ew ji xwe zane ku di xwe de tiştê bo hezkirinê tuneye, ew mîskîn e û tev kurdbûnê ji mîna cûzzamîya xwe dizane.

Tev kujdarên kurdan xwedî nexweşîya "cûzzamê" ne.

Di wan de hesta tutiştûnê heye. Lê ew bi vê îllûzyonê ra ne ku; bi tenê gava ew bi hêzeke total, temamiya civatê, welat û jîyanê bixin bin kontrola xwe, wan bikin nexweşxaneyeke giştî, ji bo 'tedavîkirinê'; ew dikarin bibin tiştêk.

Cûzzam û camêrê Kurd – Mistefa nişan û temsîlkarên du felsefe û exleqên jîyanê bo kurdan yên ji hev cihê ne; yekê ya nefretkirin û kîndariyê, ya din a hezkirin û evîna kurdîtiyê. Yekê ji wan bi felçkirina eqil û hestê, bi tirsandinê dibe serdest, a din, dixwaze bi riya bilindkirina rolên hişmendî û dildariyê ji kurdîtiyê ra nasname û fazîletên nû bidê, gîyaneke berz a kurdbûyînê derxe pêş. A yekê mentalîteya xirapkeriyê ye; lê ya din giyana pak a çêker û avaker a ku li pêydakirina pîvanên jîyanê ya optîmal digere; dixwaze jîyanê bive li kiraxa xilasker a avadanîyê, şaristanî û gîyanberzîyê.

Kîjan ji wan bihêztir e; ew a bi hez û evînê yan a ji bo zor û xirabkerîyê?

Ta niha di nav kurdan de ya ku serdiket, ew felsefe bû ku bê zerreyeke endîşa kurdan dikuşt; ew bi kujtina kurdan bawerdikirin ku xizmeta kurdan dikin; bi tirsandina wan, bi zora sîlehê felçkirina eqil û dilê wan. Wer ew bi tirsandin û kujtina di nav kurdan de desthilatdariya xwe peyda dikirin.

Mistefa û yên mîna Mistefa nedikaribûn kurdan bikujin; di evîn û felsefeya wan de ew xizmetkarên kurda bûn, bi evîneke bêsînor xwe dabûn ji bo jîyanê ew ji bo wan xweştir, qençtir û bi rûmettir bikin.

Hin kes sosyolojîya mirovê kurd ji me ra rawe dikin, dibêjin; kurd ji zorê fam dikin, heta li hember wan zor bikarneyîni tu nikarî di nav wan de xwedî hurmet û hêz bibî. Ew bi tenê bi tirsê û bi zorê dikare ji te ra bibe 'yar'. Yê ku kurdan dikujtin, "serketin", her rêxistinên kurd ên ku heta niha xwe bi 'xurtî' parastina, ew di saya kujtina kurdan de wê bidestxistine. Lê baş binêrin, weka ku grafîka xurtbûn, bi hejmara kujtina kurdan ji aliyê wan ve paralel çûye. Wer e yan na, divê vê mineqeşe bikin, lê ez zanim, ew nerîneke mirovevînîyê nîne û; ew têgihîn û dîskursa ne normal a koledarên kurdan e. Ne li ser hez û evîna kurd, li ser dijmintî û kîndariya kurd binyat bûye.

Mistefa û hevalên wî ji kujtina kurdan bi destê kurdan dilbêzar dibûn, ew dilzîz bûn. Ew bi vê ramanê re bûn ku vejîna kurd bi evîndarîya kurd dibe, ne bi dijminatîya wî, bi kujtina wî.

Mistefa û hevalên wî nikarîbûn kurd bikûjin, loma "wek rêxistin windabûn". Fikra kujtina kurdan ji Mistefa û yên wek wî ra wek fikra felaketê dihat; bi tenê ew zanin, wê felaketê çawa bi xeletîya kurdên gîyanpak da jîyane. Ew wê felaketê ji her kesê bêtir hê ji dema kujtinên Dr. Şivanî û Seîd Elçiyê de jîyan e. Dibe ku hinek ji di saya wê kovan û keserê de, xwîna kurd a paqij ji bo wan hê bêtir pîroz û bihatir bûye. Ew zû gihaştin wê bawerîyê ku di dawîya dawî de kujtina kurd tu feyde nade te; ew hewldana neteweyîyê bê me'ne dike. Belê, yek ji sedemên herî bingehîn ku "Rêxistina sîyasî ya herî xurt" a Mistefayî 'têkçû', ev e.

Kurd heta ku kultura kirêt a kujtina kurd le'net neke, ew ne layiqê azadîya xwe ye!

Bi tenê, kurdên ku bi hiş û wijdaneke azadane dijîn, dikarin jiyaneke bi rûmet ava kin.

5.11.2005

Şefiq Oncu

Cuzzam

Mistafa Tangunerê ku sembola mêrxasî, fedekarî û dilsozîyê bû, hevalê min ê zaroktîyê bû. Kêm kesan zanibû ku me bi hev re li Farqînê xwendibû, kêm kesan zanibû ku me bi dehan caran bi hev re ji sebiyên Farqînê lêdan xwaribû. Dîsa kêm kesan zani bû ku berîya kal û bavê wî, kalê min Seydayê Abdulhemîd li gundê Hacîya kurmanca melatî kiribû.

Berîya şehadeta wî ez û hin hevalên din em mêvanên wî bûn. Em ji bo karekî rêxistinê çûbûn Danîmarkayê, ew jî mazûbanê me bû. Dem gelek dijwar bû ji alîyekî cuntaya eskerî li hindirê welat zilmeke bêhudûd li şoreşgeran û welatparêzan dikir li alîyekî jî xwarzîyê tirka, „ ê ji me çêtir „ bo di sîyasetê de bi tenê bimîne artêşa xwe ya ji cuzzamîyan-kotîyan pêkhatî bi pê kurdperwerên li gora wî dê bo wî bibin asteng, xistibû. Bi ser de jî kar û barê rêxistina me ne li gora dilê me dimeşîya. Gelo biryara berterefkirina bi dehan kurdperweran tenê a Apo bû, şik jê heye lê êdî di sala 1985an de em bi gelemperî pêhesîyan ku PKKê birayara kuştina ji cuda cuda rêxistinên bakûr ji sedî zêdetir rêvebir, kadro û şervanî sitendibû.

Rêzdar Seîd Aydogmuş ji qatilê Mistefa re dibêje „ **Cuzzam** ” (kotî). Helbet navek wî heye û dîyar e jî. Bêguman gotina

cuzzam cîhê xwe girt û tu peyveka din dê ewqas li van mêrkuja nehata..

Rê û metodên dihatin bikaranîn helbet ne metodên kurdan bûn. Wan berê jî lê di vê demê de bi şeweyeka nedîti metodên bi kirêt bi bêbextîyeka mezin bikar anî. Raydarên PKKê pêşiyê ji welat û herêman ji rêxistin û afgirên xwe, di der heqê rêxistinên din ên Kurdistana bakûr agahdarî xwest. Di raporên ji teref polîsê almanî hatibûn girtin, navên berpîrs û kadroyên rêxistinan bi têbinîya „ **heger evana nebin dê xebatên van rêxistina nemeşe**“ hebû. Xuyabû pîrseka weha ji wan hatibû kirin. Paşê jî dîsa bi metodeka ku ji sedî sed ji ereban fêrbûbûn, hin hevalên xwe weka ku ji wan veqetîya bin, şandin nava rêxistinan. Ev kesên bi fermana serokatîya PKKê hatibûn şandin digotin, ew ji apocîya veqetîyan e, neçar in û hewceyî alîkarîyê ne. Helbet herkes ne weka wan dilreş û xêrnexwaz bû û loma jî gelek wan birin malên xwe. Evan necamêra jî mal, kar û hemû agahîyên bo êrîşan berhev kir.

Mistefa kurdperwerê yekê bû ku ji teref artêşa cuzzamîya û bi erka tesfîyekirina rêxistina wî hate kuştin. Mistefa qatilên xwe nas kiribû. Lê ji dilpakîya wî qe nehatibû bîra wî ku dê kurdek karibe kurdperwerekî weka wî bikuje û bo vê yekê mazûbantî jî jê re kiribû. Qatilên wî bêbext bûn, bi dostanî ber wî de hatibûn Mistefa jî bê fikar derîyê xwe li wan vekiribû.

Bêşik ne hewce ye ku ez bêjim wî serî li ber zalimên cuzzamî dananiye. Ên mêrxasîya wî dizanin ew ê texmîn bikin ku wî

weka şêra di ber xwe dayî ye. Mistefa li xerîbîye ji teref
cuzzamîyekî ku qaşo bi erka „paraztina şoreşê“ hate kuştin.

Termê wî ji mehekê zêdetir li xerîbîyê ma. Paşê bo biçê welatê
xwe bi rê ket. Lê sed mixabin ne gîhaşt Kurdistana li ber dilê wî
ewqas şêrîn bû.

Heger rojek em leqayî hev bibin, ezê nikaribim li çavên te yê
çiq binêrim Mistefa. Qatilê te bi sala ye li nava me digere û tu hê
jî li xerîbîyê yî.

Nizanim gelo ma bi pesindariya em ê karibin heqê te heq bikin ?

6.11.2005

Murad Ciwan

Mêrxasê ku hemî li serê yekdeng in

Gava daxwaza nivîsandina bîranîn û dîtînen xwe yên li ser Mustafa ji min hat kirin, min awirên bîra xwe dan heta nivê dehsala 1970'yan, wan salên ku min ew naskir. Wê demê mala me li Bismilê bû. Her çendî ez berdeyamî ne li wê derê bûm, min demekê li Diyarbekirê, demekê jî li Îstanbulê dewama xwendegehê dikir, dawiya hefteyan, li tahtîlan û bi piranî jî di vehêsanên havînê de ez diçûm Bismilê.

Li Bismilê bi tevlêbûna min û hin mamosteyan û gencan tevgerika gêncên Kurd a şoreşger a germ û bibizav ava bûbû, di nav xelkê de alîgir û hezkirên wê roj bi roj zede dibûn. Komeleyeka kulturî li Bismilê hebû ku qeymeqam, fermandeyên polis û jendermeyan û karmendên dadweriyê yên qezayê ew ava kiribû û mamoste û memûrên din jî endam bûn, piştî demekê bi tevayî ket destê gênc û mamoste û memûrên alîgirên DDKD'ê. Lokalên wê komeleyê cihekî xweş ê bikêrhatî bû ji bo gencan da li wê dere bicivin û çalakiyên xwe bimeşînin. Mustafa Tanguner wê demê bawer dikim diçû xwendegeha navîn. Hê nuh ji zaroktiyê derdiket, gêncekî xama bû. Lê di nav wan de li xwendegehê, li sûkê, li gundan, li her derê dibizivî, wek topeka agir germ û dilsoj bû. Çavên xwe ji tu xeterê nediniqandin, ji tu çalakiyê xwe nedida alî. Di her demê de li pêş bû. Bi qasî vê çalakvaniya xwe ew qas jî dilsoz, birehm, fedakar û pêgir û barhilgirê hevalên xwe bû. Nefs

tenik bû, pesindarî û quretî nediket rex wê mêrxasî û fedakariya wî.

Ji ber vê fedakarî û çalakkariya xwe ya bêpîvan, ji herkesi bêtir rûbiruyê girtin û tehdîdên hêzên ewleyiya dewletê dibû. Li wê derê jî tevî gelek lêdan û îşkenceyan serê xwe neditewand, dilê dijmin xweş nedikir. Baweriya hevalên wî gelek pê dihat. Yên ku hejmara pêşîn a Armancê dîtibin ku li Swêdê dest bi jiyana weşanê kiribû, divê wêneyê binê nig û pahniyekê bê bîra wan ku ji ber îşkenceya polîsan werimî bû, reş û perçe bûbû. Ew bînpê û pahniya Mustafa Tanguner bû ku li qereqolê di encama îşencê de wiha lêhatibû kirin.

Lê Mustafa ne wê rojê û ne piştê, ne di rojên sivik ne jî yên giran de sistî neda bizav û têkoşîna xwe, heta roja hat qetilkirin jî bi wê germiya xwe berdewam kir.

Min û Mustafa tu carî bi hev re di eynî çalakî yan komîteya rêxistinê de kar nekir. Ez zêdetir wek berpîrsê wî yê di hin astên din de bûm. Lê tim ew li derûdoreka ew qas nêzîk bû ku dengê bizavên wî dihatin min.

Piştî darbeya eskerî ya 12-ê Îlona 1980-yê ew jî li gel hin hevalên xwe derket derveyê welêt, berê çû Lubnanê, di kampan de perwerdeya eskerî dît, pişt re ji wê derê li gel hin hevalên xwe ji kontenjana Filistinîyan îmkana perwerdeya xwendina bilind bi dest ket, wî demekê li Bulgaristanê unîversîte xwend. Dema ku sosyalizm li welatên wek Sovyetan û Bulgaristanê têk çû, dewlet jihevket û îmkanên perwerdeyeka birêkûpêk nema, ew derbasî Danîmarkayê bû.

Li wê derê jî ew di sefên herî pêşî yê têkoşîna ji bo rizgarî û azadiya gele Kurd de û li hemberê cuntaya leşkerî a Tirk a 12-ê Îlonê, zilm û zora wê têkoşa. Ew ji roja ku ket nav refên şoreşgeriyê, endamê gencên demokratên şoreşger/DDKD/KîP-ê bû. Di jihev cudabûna piştî 12-ê Îlonê de li ser mesela têkoşîna li hemberî cuntayê wî ciyê xwe li nav Pêşengê stend û heta dawîya jiyana xwe di wan sefan de ma. Ew li dijî perçebûn an cudayiyê bû, lê ne bi buhayê ku dev ji têkoşînê bê berdand. Armançên ji bo azadiyê, wekhevîyê û serbixweyîyê her gav li pêşîya wî bûn. Ew ji malbateka feqîr dihat, bi malbatî wan gelek êş û janên bêderfetiyê dîtibûn. Ew bi rastî jî tam bi doza, bîndest, hejar û bêderfetan ve bestî bû. Durûtî qet li balê tunebû. Fedakarî û xwebexşîneka temamî pêre bû.

Di wan salên piştî 80-yî de, dewleta milîter a faşîst a Tirkiyeyê bizaveka terorîzekirina tevgera şoreşgerî û demokrasîxwazî ya gele Kurd û Tirk a li Ewropayê dabû ber xwe. PKK-ê jî di wan deman de ew terorîzekirina tevgerên kurdî ya li hundurê welêt a salên berî darbeya 1980-yî, derxistibû Ewropayê û li gelek welatan hem hevalên xwe yê ku di nav wan de xwedan ramanên cuda bûn, yan dev ji wan berdidan, hem jî endamên rêxistinên Kurd yê din terorîze dikirin, êrîş dibirin ser wan, ew dikuştin. Mustafa Tanguner jî ji bo ku li Danîmarkayê gelek çalak bû, di encama plangêriyeka PKK-ê ya wiha de ji bal tetikkêşên qatîl yê wê ve, bi bêbextî hat kuştin. Gava ew li mala xwe tenê bû, bi şevê kujeran wek mêvan li deriyê wî da, wî ew wek terefdarên PKK-yî nas dikirin, derî li wan vekir da wan bihewîne, lê bi xayintî û bêbextî ji bal wan ve hat kuştin.

Mustafa Tanguner ji bal emirberên berpîrsên PKK yê di nav kontraya dewleta Tirk hat kuştin, polîsê dewleta Danîmarkayê ku ev welat mittefîkê Tirkiyeyê yê NATO-yê bû qatî girtin, lêkolîneka xemsar li gel wan kir û ew berdand.

Yên ku xwîna wan pênc quruş nedikir, ewladekî mêrxas, fedakar, dilsoz ê gelê Kurd ê gelek hêja kuşt.

Kuştina Mustafa wek şokeka mezin li nav hemî hevalên wî belav bû, xemgîniyeka mezin xist dile wan, çimkî bê îstîsna ew ji bal hemî hevalê xwe yekî pêbawer û hezkirî yê gelek jidil bû. Qimeta wî, li ba hemuyan gelek bilind bû.

Ez bawer dikim yê ku Mustafa nasdikir, heta mirinê kula jidestdana wî ji dile wan dernakeve. Tarîx jê tu carî kujerên wî efû neke, lanete li wan û yê pişt wan.

12.12.2016

Mamoste Nûjen

Şehîdê me

Di malpera Yekbûna Welat da, yekî bi navê Kurdî Diyar* li ser qetlîkirina şehîdê me Mustafa Tanguner nivîsek nivisandiyê. Di vê nivîsê de ê ku min herî pirr êşand ew bû ku Kurdî Diyar yek ji wan kujerên Mustafa Tanguner nas dike û navê wî aşkere nake û li ba xwe vedişêre.

Ya ku paşî de tê gotin ez ê pêşî bêjim.

Ez Kurdî Diyar bi tundî protesto dikim û veşartina vî navê kujer, nelirê û bêehlaqî dibînim.

Ma ev a çi biratiye? Ev çi hevaltî û rêxistinîye?...

Piştî ewqas sal wê nave vî kujerê ji bo çi li ba te veşartî bimîne?

Ka bêje! Çi feydê digihîne malbata Mustafa, heval û hogirên Mustafa, rêxistina Mustafa û hemwelatîyên Mustafa?

Hevalekî te, endamekî rêxistina ku tu tê da berpirsyar bûyi hatiye kuştin û tu nave kujerê wî li ba xwe vedişêrî... gelo çima?

Çima tu kujer deşîfre nakî?

Te vî navê veşartiye bo çi?

Tu deha çi tiştên din vedişêrî?...

Tu çima rastiye nabêji? Wê çi têkeve kîsikê te?...

Ma gelo şehîdê me, Mustafa Tanguner, ji rûyên ên wek te nehat kuştin?

Ma ku te belavoka "Sol birlik" û nizamî çî quzilqurtê nedana Mustafa ji bo belav kirinê û li mala wî nebûnaya mêvan, belkî îro wê Mustafa di nav me da bûna.

Çi bêjim ji te ra? Her tişt li bejna te tê. Lê tika dikim ku tu hew li ser Mustafa Tanguner xeber bidî...

Êdî bes e, hema bila navê kujer li ba te bimîne...

Gotinekî rojavayi ya heye... dibêjin; Ê ku zanibe û nebêje, kujerê herî mezin ew e!...

7.11.2011

**Kurdî Dîyar navekî mahsal e. Wî nivîsa Seîd Aydogmuş ji kurdinfo.com girtîye û çend hevok lê zêde kiriye - ku di beşê tirkî ya vê kitêbê de ev nivîs heye-, di malpera ku Mamoste bahs dike de, beyf ku çavkanî nîşan bide û navê nivîskar bêje, çap kiriye. (notê amadekarê kitêbê).*

Nimet Mumtaz Aydin
**Li dû xweşmêrekî,
dilovanekî millet û welatê xwe**

Sî sal berê me te wenda kir
Him jî bi destê kurdekî ku peyayê
avakarê tarîstanê...

Ji yên wek te ditirsiyan

Bi tunebûna yên wek te ji wan re bergeh fireh dikir

Û sazûmana tirsê şax vedida

Belkî yên li deriyê te xist û tetîk kişand

Qet te nas nedikir, nizanibû tu kî yî?

Nizanibû ew îşkencekarên zîndanên Diyarbekir ji bo te teslim
bigrin

Çi îşkence bi te kirine, elektrîkê dane te, te daleqandine

Di laşê te de çixare tefandine....

Lê nikaribûne serî li te bitewînin!

Hevalo!

Mustafayo, Tevsîro, Naîmo!

Kes te nas neke jî

Ez te baş nas dikim!

Me li Diyarbekir di eynî komîteyê de kar dikir

"Öğrenci Üst Komitesi" -Komîteya Bilind a Xwendevanan-

Ew qapûtî te yê reş û dirêj, dorbenda te ya dirêj û sipî

Hîn wek duh di bîra min de ye

Nuha jî çavê xwe bigrim

Ezê te bi wî şeklî bibînim.

Min her cara tu didît, nikaribûm çavê xwe ji çavên te veqetînim

Min her di ew çavên te yên reş û zeytûnî de kenek biriqandî

digeriyam

Û min her car jî ew ken, ew biriqandin di çavên te de diqefalt

Jixwe ne zehmet bû, çavên te herdem bi ken bû!
Her cara me hev didît te ji hizkirinê, çîmên min bi ew destên
xwe yên giran û stûr duguvaşt
Ji bo qêrîn nekîm min xwe bi zor digirt.

Dû re 12 îlonê hat me hev wenda kir...
Me hevûdin li Pîrhesena Beyrûdê dît
Ma Marîlyasa Saydayê nayê bîra te?
Di bayê hênîkê şevê de, li bin stêrkan, li raserî bajêr û Derya
sipî

Me notirvaniya hevalên xwe dikir.
Ji bo em cesaret bidin hevalê xwe ez û tu wek zarokan tu
dînîtî nema dikir.

Dîsa şevêk weha de te qala evîna xwe ji min re kir.
Dema min navê wê bihîst devê min vekirî û çend deqe wek
heykelek bê hereket mam.
Hevala me ya muşterek derketibû û min tu car guman nekiribû
Li ser navê we her duyan pîrê kêfxweş bûbûm.

Dîsa me hevûdun wenda kir
Ez ji Swêdê re derketim
Te jî xwe li Bulgarîstanê dît
Piştî çend sala tu hatî Danîmarka
Cara dawîn me hev li Kopenhagê dît!
Me di firsenda ewilî de xwe dûrî hevalan kir ku em "nûçeyên
dawîn" di derheqa hev de ji hev re bêjin...
Jixwe di ser re pîrê derbas nebû min xebera reş bihîst

Hevalo! Stêrk ji çavên min nehat xwarê,
Lê dizanim min rûyê xwe li ber asîmanan bilind kir û çavê xwe
girt û lerizîm
Min nepirsî çewa bû,
Min nepirsî kî bûn!

Jixwe îcab nedikir!

Navnîşan diyar bû!

Yên ji fikrê

Yên ji mirovên paqij û durust ditirsiyan

Yên ji demokrasiyê, mirovperweriyê para xwe negirtibûn....

Hevalo!

Ji mêrxasiya te re şahid ne lazim e

Te di zîndanên Diyarbekir

û li her derê jiyane de dilovanî û mêrxasiya xwe nîşan da!

Lê serokê qisasê te û yê emrê kuştina te da ev e 16 sal e
girtiye

Û îro bi milyonan kes ew wek serok dizane

Lê yek carekî wek mêra derneketiye

Negotiye

Ez Kurd im, welatê min Kurdistan e, doza rêwa ya gelê xwe
dikim

Wek roviya çiv dide xwe

Ji bo postê canê xwe amadeye her tiştî bike

Heman demê de bi hezaran xortên bawermend ku di bin emrê
wî de ne bi mêrxasî diçin ser mirinê!

Ev jî qedera reş a milletê me ye

Mustafa!

Xwedê kesî bêhêvî neke!

Me jî Partiya Azadiya Kurdistanê danîye

Tu û yê wek te hêza têkoşinê didin me

Em sond dixun

Heta em sax bin ji bo welat, netew, demokrasi û wekheviyê

têkoşinê bidin! Heta em sax bin emê hesabê te û yê wek te ji

qatilan bipirsin! 4.11.2015

Medeni Marşil Çoban Çeşme

Îro (4.11.2015) 30 saliya şehadeta
hevalê min ê Bismîlî Mustafa
Tanguner e. Di 4.11.1985ê de li
Danîmarkayê ji alfyê "Cuzzam"ê
Apoiyê ve hatibû kuştin. Bi bîr tînim.

Mustefa
Min soz dabû
Wexta bê m Stenbolê
Ezê mezelê te zîyaret bikim
Min soza xwe anî cî
Piştî 34 salan
Di 2ê Tîrmeha 2015ê de ez hatim cem te
Mezelê te nêzî Balafirgeha Ataturk e
Li Yenî Bosnayê
Nêzî "Adli Tip Kurumu" ye
Li baxçeyê Camîya Çoban Çeşme ye
Çoban Çeşme Camîyeka piçûk e
Goristana wê piçûk e û ferah e
Bi tertîp û rêk û pêk e
Mezelê te di nav yê din de berbiçav e.
Lê ser kevirê mezelê te
tarîxa mirina te 24.12.1985
hatîye nivîsandin.
Wer xuya ye ev tarîx, tarîxa spratina te ya axê
ya jî çêkirina roja mezelê te ye.
Hinek heval di 31.01.2014ê de

mezelê te ji nûh ve dan çêkirin
Di bin daran de ye,
Çeşmeyek heye nêzê lingên te
Min ji li wê hinek av da te
Ew 4 salên ku em berîya 30 salan
bi hev re jiyabûn
wek filmek hat ber çavê min
xemgîn bûm, kelogirî bûm.
Min soz dabû ku
ezê qevdeyek gul jî deynim
Lê ez wek swêdiyan fikirîbûm
min got qey li ber goristanê
gulfiroş jî hene
lê ne wisa bû
bira ez deyndarê te bim.

Mustafa

Nizanim ciranê te yê bin erdê
te aciz dikin ya na
ez zanim di nav wan de sebra te jî nayê
ez zanim kes nayên serdana te jî
lê bi qedera xwe razî be
li Kurdistanê êdî
kevirên mezalan jî dişkênin
Nizanim li bin erdê
lê li ser erdê rewş ne baş e
Îsal di meha Îlonê de
erîşê hevvelatîyên te yên li wê kirin
dikanên wan şewitandin,
camê xanîyên wan şikandin,
malên wan talan kirin

ji bo kurdî axafîn
rencîdebûn, hatin kuştin
ewleyîya can û malên wan
di xeterîyê de ye.
lê gel wê jî mixabe
çavên kurdan li metropolan in
Hinek ji mecbûrîyetê lê piranî
bi dilxwazî tên li wê
ne tenê yên welêt,
yên Ewrûpayê jî tên li wê bi cî dibin,
mal û milk dikirin
dev ji li wê bernadin
motinên mezin dikin
lê ji Tirkiyê hes dikin
piştî ku rewş ev be
gazin neke
tu ji bêxwedîtî û ji mecbûrîyetê li wê yî
xwe mahçûp hîs neke
şertên wê demê wilo bû
me tawanbar neke.

Mustafa

Mekanê te navê xwe ji şîrêkî
şairê Tirk Faruk Nafiz ÇAMLIBEL girtîye
Şîra wî ya ÇOBAN ÇEŞMESI.
Di vê şîrê de hin bend hene
parçeyek jîyana te ya
demkurt jî diteysîne
mîsade te hebe
ez vê şîra wî
Ji zimanê orjînal biweşînim.

ÇOBAN ÇEŞMESİ

Derinden derine ırmaklar ağlar,
Uzaktan uzağa çoban çeşmesi,
Ey suyun sesinden anlıyan bağlar,
Ne söyler şu dağa çoban çeşmesi.

"Göynünü Şirin'in aşkı sarınca
Yol almış hayatın ufuklarınca,
O hızla dağları Ferhat yarınca
Başlamış akmağa çoban çeşmesi..."

O zaman başından aşkındı derdi,
Mermeri oyardı, taşı delerdi.
Kaç yanık yolcuya soğuk su verdi.
Değdi kaç dudağa çoban çeşmesi.

Vefasız Aslı'ya yol gösteren bu,
Kerem'in sazına cevap veren bu,
Kuruyan gözlere yaş gönderen bu...
Sızmadı toprağa çoban çeşmesi.

Leyla gelin oldu, Mecnun mezarda,
Bir susuz yolcu yok şimdi dağlarda,
Ateşten kızaran bir gül arar da,
Gezer bağdan bağa çoban çeşmesi,

Ne şair yaş döker, ne aşık ağlar,
Tarihe karıştı eski sevdalar.
Beyhude seslenir, beyhude çağlar,
Bir sola, bir sağa çoban çeşmesi...
Faruk Nafiz ÇAMLIBEL

Nameyên derengmayî -1

Dibê qeyî te sond xwarîye, gava dev ji vê dozê berdî dê sonda te xerab bibe û nikaribî rûyê însanan binêrf. Lê nuha?

Birêz

Naîm Maruf Mohamed

7.11.2005

Tahtalıköy -Turkiye

Merheba Naîm

Ev 20 sal in em bi hev re cejna hev pîroz nakin û ev 20 sal in min ji te re ti nameyekê jî nenivîsand. Tîka ji te, vêya bi tembelîyê ve eleqaya wê tune, û nefikire ku me tu jî bîrkiriye, ya jî nefikire ku li ser me qedexe hatîye danîn em nikarin nameyan binivîsin. Bawer im, ez ne tembel im, ne jî jibîrker. Cama em ji bo te bibîrbînîni me di rojname û kovarên xwe de rismê te çap dikir; mixabin êdî ew kovar û rojname jî rawestîyan û me tu bi bîr nanî. Ji bo vê yekê, ji me nexeyîde, cîye te hergav di kûrayîya dilê me de heye.

Ji ber ku ev demekî dirêj e em nanivîsin me bîrve kiriye çawê name jî dihên nivîsandin. Ji xwe êdî kes ji hev re name jî nanivîsin, kes kesî bi bîr jî nayne, kes naçe hewara hev û alîkarîya hev jî; refleksa piştgirîyê, ruhê hevaltîyê ji mêj ve ye wenda bûye Naîm. Te got wefa? Aman ha! merivan nekenîne. Gotineka weha nemaye. Tenê ew taxekî bajarê Stenbolê ye. Ji xeynî wê ev gotin hemû wateya xwe wenda kiriye.

Tîka, sebebê van hemû tiştan ji min nepirse; nikarim ji bini rabim û bersiva te bidim. Ku bi gotineke bersiva van hemû tiştan bidim, tişteki ku ez di dawîyê de bêjim di destpêkê de bêjim û xwe jê xelas bikim. Dibêjin ya, wexta goşt xerab bibe meriv xweyê lê dike, lê wexta xweyê xerab bibe meriv çi dike?

Mixabin rewşa me jî weha ye Naîm! Nizanim bi te didim fehmkirin.

Rewşa me gişan baş e, piranîya me xanîyên me, vîlayên me, erebeyên me hene û heta ji me hin kes li qiraxa bahra Sipî û Egêyê havîngehên me hene. Em hemû bi kar û barê xwe mijûl in, ji bo taksîden xanî, erebe û havîngeyên xwe bidin pir dixebitin, ji bo wê zêde wextê me namîne. Carna bi mehan heta bi salan em hevûdû nabînin. Ezebên me jî nemane, em hemû zewicîne, bi zarokên xwe re dixwazin bextewar bibin û ji bo duweroja wan dixebitin; ma emê çi bikin! Dinya ne ew dinyaya dema te ye, tu vêya nejiyayî. 20 sal berê ew fedekarî û wefekarîya ku yek ji kerekterê te bû, te niha jî bikira ji sedî sed gelek kes yê bi te henekên xwe bikirana û te exmeq û bêaqil bihesibandana. Eger îro wek te li vir li wir çend kes mabin bawer bike ew jî babetên sohbetan e ya jî garnîtorê sofreyan.

Ez zanim berîya her tiştî tu yî hemşerîyên xwe ji min bipirsî, zimanê min nagere qala wan bikim lê dîsa jî hinek bahsa wan bikim. Ew kesên ku te bi qeleşî kuştin niha bûne kemalîst. Berîya ku ew bibin kemalîst hemşerîye te yî ku te jê hez dikir ew jî piştgirîya wan kir û ew jî ji aliyê kesên qesas dîyar/nedîyar piştî 6 salan hat cem te. Kî zane belkî jî niha hûn bi hev re nin. Belkî haya wî jî nîne van tiştên ji te re dibêjim ji wî re jî bibêje. Kanî ew serokekî wan hebû ya, pir tirsonek derket. Piştî hat girtin got, dîya min tirk e, karşî min nebin, ez amade me xizmeta dewletê bikim. Piştî derxistin mahkemê li wir jî îtiraf kir û got ez karim merivekî 5 pere bimnizanim çi û ci.. Ji xwe însanekî weha xerabe nebûna dê te û yên wek te bi qatîlên xwe bidana kuştin. Ancax însanên tirsonek û eslê xwe înkâr dikin cînayetên weha dikarin, bikin. Niha jî diqîre dê çawa kemalîzmê bi mirîdên xwe bide empezekirin. Van hemû tiştan ji wî Wedatê wek çîya re jî bibêje. Wexta van tiştan bibihîze însallah estîyê wî neêşîn û li

ber nekeve; ev jî wî re nebe ders belkî ji hevjiîna wî re, ji dostên wî re bibe ders û hinêk bifikirin.

Ha min bîrve kir bêjim ji te re Tevsîr, tu zanî niha di legalê de merivê wan yê yekemîn kî ye, bombacîyê me ye; bombecî Osman! Na lo nebêje, bi serê Kurdistanê ew e.

Ez ji te re hinek bahsa wî bikim. Ew jî pir radîkal bû û wek mebûs ket girtîgehê û 10 salan di girtîgehê de ma, piştî derket nerm bû wek ku pişîng şîr birjîne gav paşve avêt. Yanî bombacîyê me bû light. Nekene Tevsîr, valahî wisa ye. Ger ji min bawer nekî, belkî Solci bahsa wî ji te re bike. Ew jî berê çend rojan di sîteya NETKURDê de di derbarê wî de karîkatorekî çêkir û jî re bombacî got. Ji ber ku pir kes meseleyê nizanibûn, fehm nekirin Solcî bahsa kî dike.

Niha tu yî bêjî ev Netkurd çi ye, internet çi ye, ev meseleyeka dûr û dirêj e, heq dernakevim bahsa wê bikim. Bi kurtî jê re dibêjin IT yanî teknolojiya informasiyênê. Netkurd navê malpereke ku ji aliyê hemşeriyên te ve hatiye avakirin û li ser înternetê weşanê dike. Vê babetê ew heval û hemşeriyê te Solcî yê ku tu jê hez dikî belkî wexta wî hebe ji te re bahs bike.

Hemşeriyekê te yê din jî heye ku dema we bi hev re di Dibistana Leylî ya Farqînê de dixwend û hûn bihvre diçûn dibistanê, zarokên Farqînê ji ber hesûdîyan li we dixistin. Ew berê min, te yad kir û di kurdinfo comê de di nivîsa xwe de bibîranî ku me ji bo te wezîfeya xwe neanînîye cî. Carek din dilê min peritî.

Birayê Naîm! Ew birayê me yê sêyem hebû ya, yanî Daniyal hinek bêwefa derket. Ji wî ne hewadîs hene ne jî salix û silav. Dihê bîra te cara ewil em çûn welatê birêz Tojo bi zorê me di balafirê de vexwarin dabû wî da ku heyecanî wî dakeve; ew bi wê dubleyê serxweş bibû. Lê ferq nake, hewadîs jê tunebe jî,

dûrê be jî silavan neşîne jî ew Daniyalê me ye, me bi hev re rojen xweş derbas kir û bîranînên me yên hevpar hene. Ev bîranîn jî nebin ma dê çi qîmeta jiyanê hebe!

Birayê me yê din Sebah ew hin jî li wî welatê ye ku te terqa li wir kiribû, par te bibîranî û ji bo te nameyeka xweş nivîsand. Dibe ku nameya wî hatibe astengkirin û haya te jê tunebe, min xwest ez ji te re bêjim. Wê roja me bi hev re li ser MSNê nivîsand û me tu bibîranî. Me bahsa bîranînekê te kir û em ji kenan mirin. Xwezîya tu jî saxbûna em bi hev re bikenîyana. Tê bîra te wê sala germ a havîna 1982ê em bi hev re li odeyê ders dixebîtin û carna jî dikenîyan. Ew du hevalên me yên odayê yên bûlgar yek ji wan tenê derpê li ser bû, ji kena me aciz bû û bi cîrekê nexweş reaksiyon nîşan da. Te dîsa mêranîya xwe dîyar kir û jê re got cilê xwe li xwe bike em herin derve em qozê xwe bi hev re parve bikin. Lê bi zimanê wan di şûna bêjî cilê xwe li xwe bike, te digot, cilê xwe derxe. Ji xwe lawik derpeyekê tenê li ser bû û te jê re digot wî jî derxe: Lawik şaş mabû, difikirî belkî tu yê tişekî pê bikî. Gava tu ji xeletîya xwe ya zimên hay bûyî, em çawa kenîyabûn, ne wilo?

Nizanîm bahsa rêxistina me bikim ji te re ya na. Belkî bahs nekim çêtir e, dê morala te xerab bibe û estîyê te bihêşin. Ji ber ku ji wê rêxistina mezin zêde eser nemaye. Ji xwe yên te kuştin, îro dixwazin Kurdistanê jî ji xerîtayê derxin. Êdî navê Kurdistanê, serxwebûn, federasyon qala van gotinan nakin. Mixabin ev têgeh bi vî yan jî wî awayê tesîra xwe li ser însanên me jî dîkin. Ew van têgehên hemû xistin ber lingan; demekê tiştên ku Tirk li Çiyayê Agrîyê beton kirin, ew dixwazin îro li Amedê bikin. Rewş hinek wahîm e, nîrx û norm tevlihev bûne! Carna di dilê xwe de dibêjim baş e tu tuneyî û van tiştan nabînî, tu yî ji qahra herroj bîmîyayî.

Îro çiqas ihtîyacîya me însanên wek te pak, paqij, wêrek cefekar, wefekar û fedekar hene. Bi vê hestîyarên xwe di 20

salîya şahdetê te de te bi rehmet û hesret bi bîr tînim; û qetîlan
jî hewaleyê dîrokê dikim.

Ha bîr ve kîrim ji te re bêjim, hemşeriyê te yî Hambûrgê Cafer
heye ya ew jî hewildide ku DDKDyîyan bîne berhev. Tu yî niha
bêjî ma kes nema Cafer vî karî hilandîye ser milê xwe. Mixabin
wisa ye Naîm!

Berî ez dawî bi nameya xwe bînim, ji te re xeberên min yên
xweş jî hene. Ji mezel rabî- gerçi ciyê mezelê te jî ne dîyar e-
tu yî bi çavên xwe bawer nekî. Ka me digot ya; "Barzani kî vî
navî nizane" ew niha bûne dewlet. Bûne xwediyê her tiştî;
alaya wan heye, parlamentoya wan heye, hukimeta wan,
serokwezîr û wezîrê wan unîversîyên wan yanî çi bihêjî ew
wan bidestxistine. Çend roj berê serokê wan Mesûd Barzanî li
Koşka Sipî ya DYA yê pêşwşewazî lê kirin û ji wî re gotin
serokê Kurdistanê. Nebêje, bawer nakim, bi serê te wisa ye.
Yanî serokê DYA Bush em ji Seddam xelas kir. Belkî te
Seddam jî ji bîr kiriye, lê bawer nakim. Ji ber ku di dema salên
telebetîya me de xwendekarên wî hebûn ya, ew xwendekarên
ku bi dolarên petrola me alîşverîş dikirin û bi erebeyên xwe
yên xweş caka difrotin. Ha min bîr ve kir bêjim; mam Celalê
me jî bûye serokkomarê Iraqê. Him jî berê mehekî li NY li ber
serok û serokwezîrên hemû dinyayê bi kurdî jî axaft. Tu rihet
razê, karê kurdan baş diçe.
Bi hesret himbêz dikim.

Birayê te

Helîm

Adres

Helîm Maruf Mohamed

c/o Sebah Xasuwani Mohamed

Blok 18, room 1024

Tahtakurusu-Bulgarien

Nameyên derengmayî - 2

Dibê qeyî te sond xwarîye, gava dev ji vê dozê berdî dê sonda te xerab bibe û nikaribî rûyê însanan binêrf. Lê nuha?

Birêz

28.12.2005

Naîm Maruf Mohamed

Tahtalıköy

Turkiye

Merheba Naîm

Tam ev bû 20 sal me bi hev re serê sale pîroz nekir, em bi hev re serxweş nebûn, hêvî û daxwazên nû yê sale negot. Gelo sebebê vê yekê bêwefayî, neçêyî û kesên bêbêxt in?

Ser sala herî dawî me çawa pîroz kiribû, hinek dihê bîra min. Me bi nivê pereyên bêrika xwe şereb, moskovskaya û konyak kiribû, yên mayî jî pê mirîşk, kartol, sebzê û fêkî kiribû. Ji xwe jî mehê sê-çar caran me patat û mirîşk dixwar; em hînê wê bibûn û serê salê jî bê wan nedibû. Me çend hevalên kurdên binxetê jî ezimandibû û bi hev re heta serê sibê kêf kiribû û bi peyamên baş ketibûn sala nû. Lê ji bêperetiyê me hemû meha yekê li vir û li wir derbas kiribû. Çavfirehî û destvekiriyê em bêpere hiştibû.

Di nameya yekem de navnîşana te ne dihat zanîn ji bo wê min Tehtalikoy nivîsandibû. Vê bi zanetî lê bi dilekî bi xwîn û xemgîn nivîsandibû. Lê ev gotineka nehezimbar bû. Di şûna te de karibû ez ya jî yekî din bûna. Tenê min bi vêya bêwefayîya me anî zimên. Ji bo vêya min çend rexne girt lê bi bersiva min, bawer im ew îqna bûn. Ji aliyê din hinek heval meraq kirine ka ev kî weha raste rast dinivisîne û rastiyê me derdixîne ber çavan. Ferq nake millet çawa tê digihê bila bigihê, piştî ku di

nivîsê de heqaret tunebe û li gor norman be, yê din tefarûat in. Lê weha hîs dikim ku bi tevayî yê name xwendine jê zewq wergirtine; hejmara wan gelek in.

Bîrayê min!

Ez hin venegerîyame welêt. Wexta ez vegerim karê min yê yekem ezê rêya xwe li Mudurîyeta Goristana Bêxwedî ya Şarederîya Stenbolê bixim û cîyê mezelê te ji wan bipirsim. Ez ê ji wan re bêjim; hevalê min Mustafa di 4ê Mijdara 1985ê de hin 26 salî bû li Danîmarkayê bi qeleşî hat kuştin û cenazeyê wî ji bêxwedîtîyê negihaştîye destê heskirîyên wî û li vir wenda bûye. Ji ber ku wê demê demeka bitirs û xof bû kes xwedî li cenazeyê wî derneketîye û kes ji bavê wî yê feqîr û seqet re jî negotîye ku kurê wî hatiye kuştin û kes ji qezaya Bismilê ya Diyarbekirê nehatiye Stenbolê û pêşewazî li cenazê wî nekirine û meytê wî bi ihtîmaleka mezin li Stenbolê li goristana bêxwedî hatiye veşartin; û ez wek hevalê wî yê ku piştî 20 salan li mezelê wî digirim. Wexta mezelê te bibînim ezê wê bidim çêkirin û mecal hebe li ser kevirê mezelê te; *Dibê qeyf te sond xwarîye, gava dev ji vê dozê berdî dê sonda te xerab bibe û nikaribî rûyê însanan binêrî. Lê nuha?* Binivîsnim û destegulekê deynim ser mezelê te û bi nivco be jî di hundirêxwe de fatîhayekê bixwînim.

Ger tu min bipirsî îdare ye. Carna wexta dibêjim normal e ya jî îdare ye, hinek heval, nas û dost di bin simbil de dikenin. Tu yê çî bêjî. Ji xwe tu dizanî piştî gelek badîreyan me bi hev re sînore mayinkirî bi dizî derbas kir û terka welêt kir. Yanî hin nebibûm 25 salî, şîmaqa micadeleya sîyasî xwar, şkenca dît, hepis raketim, nexweş ketim, organên min ji sêya yekê wê bi ariza ne, wek di taştê de zeytinan bixwîm, heb davêjim û heta niha rojekê tuneye ku derman bi kar neynim. Û di van 20 salên dawîyê de jî çend nexweşîyên din jî zêde bûn; meriv çawa dikare bêje ez baş im!

Û gava rewşa wan tirşikçi û rantçî yên kurd dihên ber çavên min, tiştên ku dinivsinin û tiştê ku dikin dibînim û emrê wan 50 û li ser 50 ye û ew hin rotaya xwe rast nekirine û zîqzaq dikin ferq dikim, dê meriv çawa bêşe baş im, bona wê dibêjim normal e.

Neysel min di nameya din de dê bahsa hemşerîyekê te yê din jî bikira; min bîrve kir. Bibûre! Belkî ne tam hemşerîyê te ye ji bona vê yekê min bahsa wî, ji te re nekir. Tê bira te Naîm li Beyrûdê Şibilek hebû yê herî piçûkê me. Di wê dema krîza partîya me de rojek Şibil hemşerîyê te tehdît kiriye, hemşerîyê te giliyê wî ji îdareciyan re kiriye; yên li wê gelek kenîyane. Ev bûyar, Nûriyî Gercûsî anî bîra min Naîm. Tê bîra te ew jî bejin kin bû û solên ku panîya wan bilind bûn, dikir lingên xwe. Ew gava li Bûrsayê Ensutiya Perwerdeyê de xwendekar e, rojek di nav hevalên me û rêxistina Dev-Yolê de mînaqêşe û pevçûn çêdibe. Nûriyê me jî li baxçeyê enstitûyê li ser bankê rûniştîye, yekî Dev-Yolciyê bejin dirêj û qerase gotinên nebaş ji DDKDYîyan re dibêje; Nûriyê me midaxale kiriye û jê re gotîye, wilo gotinên nebaş neke, ez rabim ser lingan ezê te bikim bin lingê xwe ha pîs herif, ew Dev-Yolciyê qerase nizanibûye çi bibêje, pişt ustîyê xwe xurandîye û ji li wê dûr ketîye. Mesela Şibil jî tiştêkî wilo bû.

Qasî ez zanim navçeya ku tu ji wê yî navçeyeka maciran e, ew jî belkî macir be. Belkî jî eslê wî ne kurd e. Lê kurd be dê çi bibe. Di dema xwe de min ji hin kesan bihîstibû ku ew kurdan piçûk dibîne û li gel wê jî li ser navê wan proje çêdike û pere qezenc dike.

Ji xwe îro, yên rojane kurdayetîyê nayijin û kurdayetîya wan gelek qels in, berpîrsîyarîya kurdperwerîyê dikin. Û ji van kurdan hin kes yên ku xwe jîr dihesibînin li ser navê kurdan projeyan çêdikin, lê ew van projeyan heram û genî dikin û bi

vê hawayî doza pîroz a kurdan dejenere dikin û dixin ber
lingan.

Mixabin Mistafa, îro yên ji kurdan re heqaret dikin jî eferîm
vedigirin, kes guh nade heqaretan ango xelk îşê xwe zane.
Çunkî ew li dû bidestxisina rantê ne, kurd û welatperwerî
mortalê vî karî ne. Yanî ciyê weletperwerî perewergerî girtîye
û ji bo wê jî kurd bisemakevin. Bi dehan dest dikeve nav
tevgera kurdî û di serê wan de bi sedan rovî digerin.

Dîsa min babatê belav kir. Xwedêgiravî min bahsa hemşeriyê
te dikir. Kanî dihê bîra te, te navekî li wî kiribû, nizam çiyê
Bismîlê... Ew meriv... Mêrik got ezê bi projeyan dezgeheka
dafmî ya Kurdî ava bikim, lê xîle ser xîle kir, dev ji yên zindî
berde, Însanên mirî jî xist binê tohmetê, qaşo hemşeriyê te. Ji
dezgehên dewlatê bigre heta kurdên piştî çiyayên Qafê
hemûyan bi kar anîye û xapandîye. Rojname di derbarê wî de
nivîsandin, di derheqî wî de gîlî hat kirin, mahkeme vebûn û
heta hevalên wî li rûyê wî nenêrîn. Lê qet xema wî nîne. Ku
hin dewsa wî de bûna ne wî bajarî dê terka wî welatî bikirana.

Dihê bîra te Naîm, di rojek sar û seqem û cemed de destên
me di berikên me de em diçûn rawestgeha otobusê da herin
zanîngehê lê em herdû şemitîbûn û li ser qûnê erdê ketibûn.
Bêhemdî li wê avayîyekê ku jinekek di pencereyê de çarşeba
xwe dadiweşand bi ketina me kenî bû. Piştê wê ketinê ji bo
şermê em di wê rêyê de bi mehan neçûn û nehatin û me rêya
xwe dirêj dikir û diçûn rawestgeha otobusê.

Halê Însanîyetiyê ye Mistefa, tu yî çî bibêjî, hin kes ji ber
xwezayîya xwezayê tiştên ku tîr serê wan jê şerm dikin, hinek
jî li ser navê kurdan suîstîmalî dikin, ji hevalê xwe rû nabînin û
di derheqê wan de kes tiştên nebaş dibêjin, qet xama wan
nîne. Ji bo Xwedê dê halê Însanên me çî bibe.

Min di nameya yekem de nivîsandibû ku hinek hewildan hene ku DDKDyî bîn ber hev. Ji wê gelenegê însan gelek germ li vê meseleyê dinêrin, lê li gor bawerîya min zahmetiyên wê jî hene. Berê her tiştî ev cimaet xwe xwende û zane dihesibîne lê cimaetên weha di civatê de nexweşiyên wan yên taybet hene. Ji alî din, di vê cimaetê de kesê ku gotîna wî muteber be tuneye; hejmara kesên samîmî, biryardar durist jî ne zêde ne û divê vêya jî bêjim hinek jihevxeşiyên û nayên ber hev.

Dinya pir hatiye guherandin Naîm. Normal e ku دنیا bêguherandin lê însan ji bo menfeatên xwe yên bencil divê evqas nehên guhartin. Pir ditirsim Mustafa. Xwedê neke sibê yek rabe ji bo menfeatê xwe yê şexsî bêje, wî jî Apoyîyan rexne dikir û mirinê heq kiribû binivîsîne, ez ê qet şaş nebim; ji ber ku siyaseta gelek gemarî bûye û însanên me jî gemar bûne.

Bi daxwaza sala 2005ê ji bo te û hevalên wek te bibe sala bibîranînê û hurmetê; sala nû ya hemû hevalan ji dil û can pîroz dikim

Birayê te
Helîm

Adres
Helîm Maruf Mohamed
c/o Sebah Xasuwani Mohamed
Blok 18, room 1024
Tahtakurusu-Bulgarien

Nameyên derengmayî -3

Dibê qeyî te sond xwariye, gava dev ji vê dozê berdî dê sonda te xerab bibe û nikaribî rûyê însanan binêrî. Lê nuha?

Birêz

19.03.2006

Naîm Maruf Mohamed

Tahtalıköy Turkiye

Merhaba Naîm

Me ji 20 salan zêdetir e bi hev re Newroz pîroz nekir, bi hev re kêf û şahî nekir. Yê n ku bûne sebaba vê yekê xwedê ji wan re nehêle, mala wan xerab bibe. Lê dîsa jî nifir ne xweş in. Yê n ku kesên wek te kuştin niha jî bi awayekî rezîl kesên ku ji wan vediqetin û mihalefet dikin yek bi yek dikujin. Rewşa wan ya berbiçav dişibe rewşa wê rêxistina UNITA ku qaşo şerê neteweyî Angolayê dikir ku me di xortaniya xwe de xwendibû.

Naîm, Newroza te û Newroza wan kesen ber te pîroz dikim. Di vê nameyê de ezê ji te re bahsa çîroka pîrozbayîya Newrozekê bikim. Piştî ku tu ji me veqetiyayî em kurdên li wir me bi hev re pîrozbayîya Newrozê kir, ev Newroza yekem a kitlewî bû. Di salên ku di navbera rêxistinên de reqabet li sertarê bû û yek yekê din qebûl nedikir em rêxistinên çar perçayan hatibûn ber hev û bi navê Hevkarî rêxistineka ava kiribû û çalakîya wê yê yekem pîrozkirina Newrozê bû. Lê me amadekarîya newrozê bi dîzî dikir ji ber ku em dizanibûn ku dewletên ku Kurdistan di bin nîrê wan de bûn û têkilîya wan bi Bûlgaristanê re baş bûn dê midexaleyê pîrozkirinina Newrozê bikirina. Ev dewlet Iraqa Seddam bû ku tedaxulê Newrozê ku

bi hezar kilometer dûrê wan bû, dikir. Ji ber wê jî me ciyê Newrozê bidizî digirt.

Di nav komîteyê de me du kurdên bakur cîyê pîrozklîrîna Newrozê organîzekirbû û xeynî me heta endamên komîteyê jî cîyê wê nizanibûn û me biryar girtibû berîya du saetan destpêka Newrozê me yê cîyê wê ji endamên din yên komîteyê û xwendekaran re bigota. Wê gavê em hemû xwendekarên Kurd li Tehtakurusu diman û di nav 20 deqîqeyan de me karibûn em hev bibin û ji bo wê jî mişkule tunebû.

Bi gelemperî rojên yekşemê ji bo min rojen gelek nexweş in, lê her çi hîkmet bû ev yekşem hinek guhartî bû; belkî jî cara yekem me yê bi hev re bi girseyî di restoranteka mezin de Newrozê pîroz bikira belkî ji heyecan wê bû, ev yekşem hinek cida bû.

Heta saeta Newrozê her tişt li gor dilê me derbas bibû. Du saet ji Newrozê re ma, me cîyê wê ji xelkê re got. Ciyê wê 10 deqîqe dûr bû û heroj em di ber de bi otopûsê derbas dibûn û qet nediket bîra yekê ku emê restorantekî weha li gor şertên li wê liks û mezin peyda bikin û ji bo wê jî herkes cîyê Newrozê ecibandibû.

Gava em wek komîte çûn restorantê û me bihîst ku ji sefaretî Iraqê du kermend di odeyêkê de rûniştine, em matmayî mabûn. Seyr bû ku di rojek tatîlê de û di nav du saetan de karmend çawa pê hesiyabûn ku emê li wê Newrozê pîroz bikin. Wan ji me re got, hûn nikarin Newrozê pîroz bikin, emê midaxeleyê wê bikin û hûnê di encamê de zirar bibînin. Di komîteyê de kurdên başûr jî hebûn û bi wan re bi erebî diaxîfîn; yek ji wan got kurdên bakur Newrozê organîzekirine û ew jî wek mêvan hatine Newrozê. Em wek kurdên bakur bi wan re ketibûn mînaqeseyê û bi zanetî me mînaqeseyê dirêj dikir û di vê navbeynê de edî xelk û dostên ku me wan dawetê

Newrozê kiribû hatibûn restorantê. Ew jî nêhirên restorant tije bûye û fehm kirin ku ew êdî nikarin pîrzobayîyê asteng bikin, piştâ stûyê xwe xurandin û derketin çûn lê tehdîta xwe jî kirin û gotin hûnê bibînin. Dîpolamatên welatên rojhilata navîn di eslê xwe de ew ne dîplomat in, qatîl in. Ma serokên Kurdên Îranê Qasimlo û Şerefkendî bi destê van qaşo diplomatên nehatin kuştin?

Naîm, nizamim dihê bîra te di sinifa me de jinêka bi navê Suham endama Partîya Komunîst a Iraqê hebû, mêrê wê Baasî bû û keçikeka wan ya sempatîk a 6-7 salî hebû. Ew çiqas dildarê doza xwe bû û me ekredan jî dost didît û doza kurdî ji dil diparast. Me jî pê re henekan dikir û me jê re digot ; mademkî tu evqas bi doza xwe bawerî tu çima bi hevreyêkî xwe re nezewicî û bi vî zîlamê Baasî re zewicîyî. Ew jî dikenîya û digot; welahî bilahî ew ne Baasî ye, Baasî be jî Baasîyekî baş e. Ew jî hatibû Newrozê.

Naîm zanî ew Baasîyê baş çî anî serê Suhama dosta kurd a komunîst. Ew Baasî yê Seddam rojek di malê de di kuveytê de Suham bi bivir peram perçe kiriye û keça xwe girtîye û revîyaye Baxdayê. Wextekê birêz Bush Seddam ji Kuweytê derxistibû lê Suhamê ji destê wî Baasîstê dest bixwîn kes ji kuveytê xelas nekiribû. Kî zane piştî aqûbeta Seddam ku mêrê wê sax mabe belkî niha ax û wax dike, û keça wî jî miheqeq fêr bûye ku çî hatiya serî dîya wê, ew jî ji bavê xwe nefret dike. Ev bûyarekê ye em bûne şahidê wê, ma ev Saddamê qesebê Rojhilata Navîn çî neaniye serê mixaletetên xwe, mirîdên xwe çawa ji însanîyetîyê derxistîye; qatîlên ku jinekî, dayîkekê, hevjinêkî bêyî çavê xwe bişkinê ji ortî rake, afirandiye.

Tiştên ku heta niha hatine nivisandin, belavkirin û bihîstin nîşan dide ku zatê li Îmralityê jî dişibe wî. Tenê ferqekê wan heye yek di îktidarê de ye weha dike yê din di mixalefetê de dixwaze wek wî bike. Qesebê Baxdayê niha li ber dadgehê ji

alîyê dozger û dadgerên Silêmanî û Helepçeyî dihê darizandin
û li benda tawana xwe ye; ku edalet tecelî bike; belkî
dîktatorên din yên Rojilata Navîn jê ders werbigrin. Lê naflî e.
Wayê serokê Îranê yê nû Ahmedînejad gefê xwe li dinyayê
dike.

Yanî me di destpêkê de ciyê Newrozê annons bikira me yê
nikaribûna Newrozê pîroz bikira; dê sefereta Iraqê biketana
dewrê, petrola me ya ku di bin destê Saddam de ye dê li dijî
Bay Tojo wek şantaj bi kar banîya; Bay Tojo jî ji bo cî daye me
dê şefê restorêntê ji kar bavêta û xwendekarên ku di komîteyê
de cî stendibûn dê ji dibistanê dûr bixistana. Wê demê dinya
du qutûb bû û şerê sar di navbêna wan de hebû. Welatên
sosyalîst rejimên Baasê yên Iraqê û Sûriyê anti-emperyalîst
didîtin û partiyên komunîstê van welatan ku wek partiyên bîra
dihesibandin ew jî formel bi partiyên Baasê re di îktîdarê de
hevpar bûn û ev siyaset li gor welatên sosyalîst bû.

Di vê pîrozkirina Newrozê de me fehm kir di nav kurdan de
merivên Saddam hene û ji xwe wextê Saddam ji îktîdarê ket,
derket ortê ku hin rêvebirên partiyên Kurdên başûr bi wî re kar
kîrine. Wek xuyaye tiştên weha li wir normal dihê dîtin. Divê ez
dîyar bikim li welatê bay Tojo serokê partiyekê kurdên binxetê
li kêleka sefareta Iraqê xanîyek kirê kiribû. Naîm zanî wexta
navê wî merivê dibihîsim her çi seyr e gotina serokê nemir
Barzanî ya di derheqê casûsîyê de dihê bîra min. Rojek
hevalên wî ji Barzanî re dibêjin filankes casûs e, Barzanî
dibêje; ez zanim ew casûs e, lê ez nizanim segbav casûsî
kîjan welatî ye. Tam ev zilam jî wek gotina Barzanî ye, meriv
nizane yê kîjan welatî ye lê mêrik beynelmînel e û hergav li ser
kar e. Niha jî li ser axa azad bi navê KAWA komeleyekê kulturî
avakiriye, ji alîyê din ve jî bazirganîyê dike; li gor dihê bihîstin
bazirganîyê jî bi serokwezîrê Hukimeta Herêma Kurdistanê re
dike. Yanî hin kes bi salan rola Dehak ê bêyom û bêonûr

listîne û di tawilê de vegeŕiayne rola Kawa û berevajîya wê jî di roja me de mixabin epeyî raxbet dibîne. Min di nameya berê de jî destnîşankiribû ku nîrx û norm hatine guherandin şop tevlihevbûne.

Naîm, inşallah wexta vê dîmênên jêr bînim ber çavên te mahdeya te jî tevlihev nebe û neveriştî. Di jiyana xwe ya sîyasî de gelek kes îstîkrar nîşan nedane, rojek li piyaseyê ne bi salan wenda ne; meriv nizane siyasetê dikin ya jî ticaretê; ax û wax wan ji Barzanî û Talabanî ye û ji bo kar ji wan werbigirin bi sedan teqleya davêjin; wexta meriv dibihîze hinek kesên şelaf, pêncpere, dervîş, ronak, elçî di rêyên Şeqlewa û Selaheddinê de Hewlêr û Silaymaniyê de karên wan çûyin û hatin e û bi tenê menfeatê şexsî ne mahda merivan tevlihev dibe; meriv dibêje qedera "kurdên reş" di her sîstemê de wek hev e û kesên ku bemenfat xwe ji bo şoreşê pêşkêşkirine û di vî warî de bêhempa xizmet kirine ne mimkune meriv wan bîrve bike; bi vê minasebetê şivan û gavanan bi bîr tînim û di dilê xwe de dibêjim Xwedêyo tu van "kurdên sipî" jî îslah bikî.

Naîm, zanî rewşa van însanan çî tîne bîra min. Belkî hinek abes be, lê dîsa bahs bikim. Wan ekradên ku li ser navê partiyên cûda bi navê welatparêzî hatibûn bixwînin lê tembel û rojên xwe vala derbas dikirin, tîne bîra min. Ji wan hinek bêker bûn û dersa xwe nedixebitîn, rojên xwe bi cigare kişandinê û bi gotinên yê kurdayetîyê derbas dikirin; û bûrsên ku li ser navê milletê xwe werdigirtin bêyî ku heqê wê bidin û di nivê mehê de pereyên xwe xercdikirin û kulmê xwe li singê xwe dixistin û digotan ax Kurdistan ax û daxwaza cigareyekê ya jî paketêkê cigareyê ji hevalên xwe dikirin. Mixabin yên fro jî eynî tiştî dikin lê ev hin gewre ne û karên wan jî gewre û mezin in.

Ma difikirî, li perçeyên din hene li bakur di nava rêxistinên kurdan de merivên dewletê tune ye? Çawa tune ye? Qaşo yên ku şerê çekdarî dikin, ji wan bigre heta partiyên legal-illegal

bahsa bi dehan kesên şaibe dihên kirin. Rewşa zatê Imraliyê ji xwe ayan e, tiştên ku dibêje û dike êdî feydeya wî ji kurdan re tuneye.

Ya meriv ji vê yekê re çî bibêje, di demek nêz de girtina serokê partiyeka îllegal û di tafilê de serbest berdan wî? Meriv vêya çawa îzah bike? Heta ji hevalên wî îzahatên bibawer û daxuyanîyekê fermî dernekeve, ew ê her tim di bin zan û şaibeyê de bimîne, paşgotin dê derheqî wî de bihên kirin, û malzeme bikeve destên wan kesên nexêrxwaz, ew jî van malzemeyan di TVyan de bi kar binin û bêjin partiyên kurdan ji aliyê dewletê ve hatine avakirin û em e jî bi gotinên wan aciz bibin lê em ê ji xwe nepirsin ka çima em aciz dibin. Ditirsim li bakur jî waqiyên weha bibin tiştêkî normal lê di eslê xwe de bûne jî.

Hele hele di van rojan ku hewildana DDKDyan heye di nava vê cemîayê de jî hemû însan ne pak û paqij in divê vêya ji te re bêjim Mustafa. Çunkî beşek însan kurdayetîyê kirine meseleya rantê û mixabin kurdayetîya însanên me jî qels û lawaz in bi hêsayî ew dikevin nav van têkilîyan. Ji ber ku sîyaset gelek gemarî bûye, yên ku sîyaset dikin ya jî yên dixwazin bikin ew birêvebir bin jî samîmîyet û bawerîya wan divê ber bi çav bihê girtin û divê ew malûmilkên xwe ji raya giştê re eşkere bikin; şayet DDKDyî rêxistin ava bikin berî her tiştî divê ew vêya ji xwe dest pê bikin. Ji bo vêya dibêjim însallah kes acizîya xwe nîşan nede û nebêje ev çî gotinan dike.

Bingeha felsefeya alewîyan; hakimê zimanê xwe, doxina xwe, gotina xwe û nefesa xwe be; ev têgehên maqûl, kîpar û xweş in. Lê ez carna bi zimanê xwe nikarim û dîtîne xwe dobra dobra dibêjim. Xuyê min ewa ye çî bikim, ev jî panîya min a aşil e; ji bo wê însallah aciz nebî û ji min nexeyîdî Mustafa.

Birayê min

Rêxistinekê ku xwedî li şehîdê xwe dernekeve û wan bi bîr neyne gelo ew rêxistin kare bawerî bide?

Ez şopa te digirim. Hinek min li weşanê me yê kevin nihêrîn. Meyitê de ji Danîmarkayê di 8.12.1985ê de şandine Stenbolê. Rojekê piştî şandina te hevalekî te yê li wir Eyyub Kemal Adsiz ew jî wenda bû û di 20.03.1986ê de li cem mala xwe di qiraxa avê de meytê wî hat dîtin. Aşkar e, ev cinayet jî encamê teror û provakasyonên Apocîyan ya wê demê ye ku li hember welatperwer û şoreşgeran dikirin.

Di 20 salîya şahdeta wî de bi giramî bi bîr tînim; ruhê we şad be.

Di 9.12.1985ê de li Stenbolê çî hatiye serê te ez nizanîm. Tiştê tên zanîn meytê negihîştîye Bismîlê; hezkiriyên te û Bismîlî ji te bêpar mane. Çend roj berê min bi birayê me yê piçûk Danîyel re jî xeber da, ew jî eleqadar dibe, herweha bi saya hewildana DDKDyîyan em gihastin birayê te jî. Êdî kar maye ser awûqatan; tabî kar dikeve ser van qawûkatên DDKDyîyan jî.

Carek din dibêjim Newroza me hemûyan pîroz bel

Birayê te

Helîm

Adres

**Helîm Maruf Mohamed
c/o Sebah Xasuwan Mohemed
Blok 18, room 1024
Tahtakurusu-Bulgarien**

Medeni Marşil, 2.07.2015 Stenbol -Çoban Çeşme

Ji milê çepê ber bi rastê: Kasim Ergun, Emin Erên, Behzad Baskin, Ahmed Boga, Bahaddin Ayaz, Aziz Tanguner, Orhan Kaya

Grûbek ji hevalên wî gorra Mustafa Tanguner ziyaret kirin
Di 03.01.2007de grûbek Demokratên Şoreşger; Kasim ERGUN, Emin EREN, Behzad BASKIN, Ahmed BOGA, Bahaddin AYAZ, Aziz TANGUNER, Orhan KAYA bi minasebeta salvegera şahadet û cejna qurbane gorra hevale xwe MUSTEFA TANGUNER li ISTABULê ziyaret kirin.

Li ser gorra wî Kasim Ergun kurteaxaftinek kir û got;
 Tekoşinateyî di riya serxwebûn û azadiya Kurdistane de, her
 berdewam e û ji bo hevalên te reber e. Em di ve biranina te de
 qatîlê te û heza pişt wan şermezar dikin. Mixabin ew hez hê ji
 wan xizmetên xwe ji dijminên gele Kurd re dewam dikin. Bila ew
 baş bizanin ku gele Kurd wê rojek hisaben van şehîdan ji wan
 bipirse. Kek Mistefa di dilê me de û têkoşîna me de diji. Û got
 hevalên Mistefa biryar dane ku gora wî ji nûve çêbikin û ji bo

ziyareta wan spas kir.

Grûbek ji hevalên wî ji nû ve mezêlê M. Tangüner çêkir

Mustafa Tanguner endamekî çalak yê DDKD (KIP/PÊŞENG) bû
 û ji bo mafê neteweyî û demokratîk yê gelê kurd têkoşîn dida.

Di 4.11.1985ê de li paytaxta Danîmarkê li Kopenhag ji aliyê Apoyîyan (PKK) ve hatibû kuştin.

Ev tevger berpirsîyarên qetilkirina bi dehan weletperwerên kurd in û heta niha di vî warî de tu daxuyanî nedane û ozra xwe ji dê û bavên kurdan nexwestine; lê wan ozra xwe ji dê û bavên tirkên xwestine. Divê bihê zanîn ku xelk wan rêxistinên ku xwîna kurdan rijandine tu carî ji bîr neke

Wexta cenazeyî Mustafa Tanguner şandibûn bo Diyarbekirê li Stenbolê polis destdanî ser cenazeyê wî û li wê di 'Goristana Bêkasan' de defin kiribû û gora wî hatibû xilîkandin û texprîb bibû.

Grûbek ji hevalên wî di 31.01.2014ê de ji nû ve mezelê wî çêkir û li ser yasîn da xwendin.

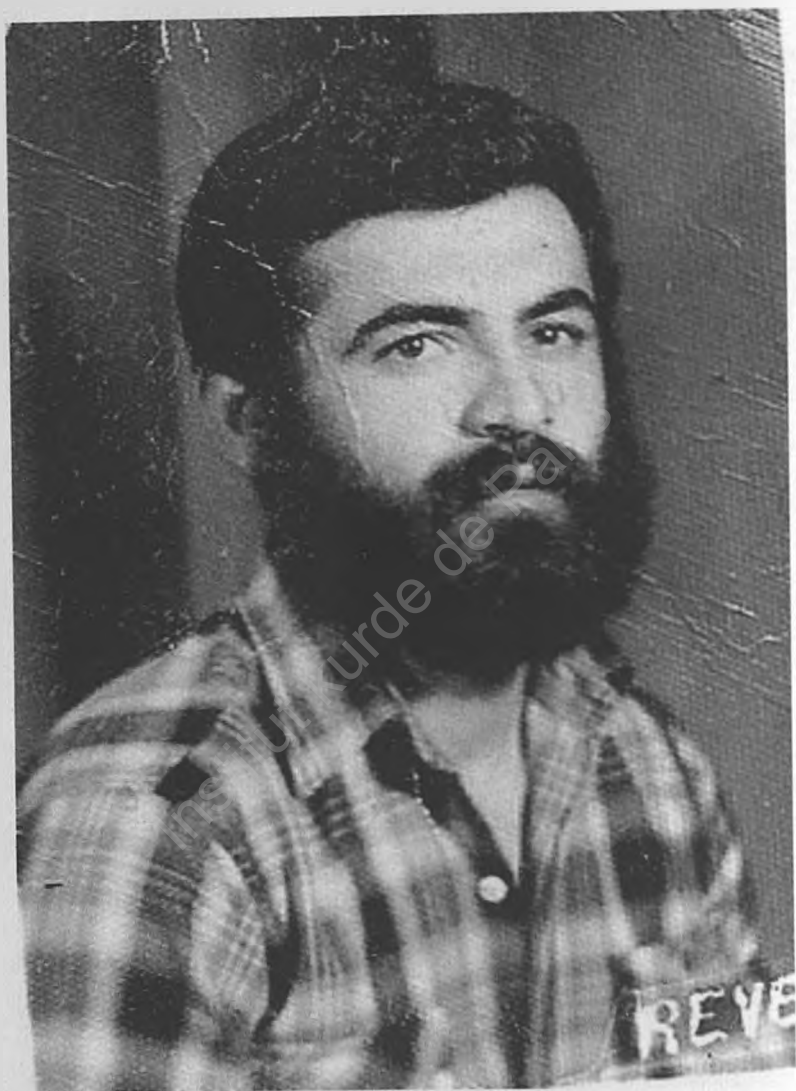
Hevalên ku mezelê wî çêkirine sipasiyên xwe pêşkêşî wan kesian û bi taybet ji hevalên wî yê Danîmarkê dikin ji bo alîkarîya wan ya maddî.

Yên mezelê wî çêkirine

M.Emin Eren

Bahattin Ayaz

Aziz Tanguner

Mustafa Tangüner (Tevîr) Lubnan-1981

Bulgaristan, Sofiya-1982, Mustafa Tanguner, Medeni Marsil , Cemal Batun
Yasar Abdulselamoglu

M. Tangüner, Danimarka- Kopenhag, di xwepêşandinekê de(1984-85?)

M. Tangüner öldürülmeden önce Kopenhag'da arkadaşları ile

Kopenhag , 30.11.1985 Mustafa Tangüner'in cenaze töreni- arkadaşı
Ercan Sarısaltık (üste),
Behram Duman saygı nöbetinde

1976, Bismil/ ji milê çepê yên li piyan; Mehmet Keskinm Fadil Demirtaş, Mamoste Nûjen, Burhan Zoroglu, Wedat Aydın, Kemal Tanrikulu, Mehmet Aslan, Emin Ulug, Mûrad Ciwan, Mursel Çilgin, Mustafa Tanguner, Ubeydullah Tanguner. Yên rûniştî: M. Ali Yildirim, Behcet Avşar, İrfan Altunc,...Mursel Zoraoglu

Mustafa Tanguner (yê xwe dirêjkirî, bi simbêl) bi grûbek hevalên xwe yên li Enstutuya Perwerdeyê a Diyarbekirê/Diyarbekir Egitim Enstutusu 1979- 80)

Enstutuya Perwerdeyê a Diyarbekirê /Diyarbakir Egitim Enstutusu 2.5.1979

Ayaktakiler: Soldan saĝa; Mustafa Tanguner, Akif Çabanoglu, Mustafa Avcı
Abbasi Yılmaz

Oturanlar: soldan saĝa; Şah İsmail Bedirhanoglu, Abdullah Yıldız, Zülküf
Teselli, Mirac Yalçındaĝ

ARMANC

HEJMAR 3-4 TÎRMEN-TEBAX 79 NR 3-4 JOLI-AUGUSTI 79

SIKIYÖNETİME HAYIR FAŞİST İSKENCELERE SON

ERDİĞİZİMİZDE

FAŞİST İSKENCELERİN
ÖZELLİKLERİ

1- İSKENCE A. B. F. A. H. O. YA
CALIŞTIRILAN TÜRKİYEDE 70
YILLIKLIK VE YANDA BAHİN
LARI GÖRÜLEN DÜNYADAKİ -
DÜNYADAKİ BİR ANKALAN-
KIZ 70 YILDA İSKENCE AĞ-
SINDA BİRAKILMIŞ VE ÇAL-
DIĞI İSKENCELERİNİN MİLLİYET
BİRAKILMIŞTIR.

BİRİNCİSİNİN BAKIRIN Yİ-
GİP BAKIRINA TAKILAN BU
İSKENCELERİN İYİLEŞTİRİLMİŞİ
DİRİTİRMEZ !

Di sala 1979ê de bi ji ber ku kovara Armancê bi Mustafa Tanguner re hatibû girtin li Diyarbekirê 72 seat di nezaretxaneyê de mabû û lê şkençe kiribûn. Di bergê hejmara Armancê ya 3-4 ya 1979ê de rismên wî yên şkençeyî hatibû çapkirin.

Kentimiz İyici Sınıfı ve Emekçi Halkının
Yığılı Eviydi, Partimizin Örnek Mükâmm

MUSTAFA TANGÜNER Yoldaş Düşmanca Bir Saldırı Sonucu Katledildi

4 Kasım 1988 günü saat 17.15 tarihinde İstanbul'da İyici Sınıfı Evi'nde Mustafa TANGÜNER isimli genç bir emekçi arkadaşımız şehit oldu. Mustafa arkadaşımızın yakın akrabaları ve yakınlarıyla İstanbul'da bulunan bir grup PKK yöneticileri tarafından düzenlenen bir komplo sonucu katledildi.

Mustafa yoldaş, 1.1.1959'da Diyarbakırın İyici ilçesi Kardeşli Köyünde yığılı bir ailede doğdu. İlk ve ortaokul öğrenimini İyici Yatırı Bölgesi Okulu'nda tamamladı. İyici Yatırı Bölgesi Okulu'nda öğretmenliği yaptı. Saniyat Okulu'na kaydoldu. Saniyat Okulu'nda öğretmenliği yaptı ve topluluk çalışmalarını yürüttü. Kardeşli Köyünde Mustafa yoldaş, Diyarbakır ve Diyarbakır DOKÜ'ne aktif bir militan olarak devrimci çalışmalar yürüttü. Saniyat Okulu'ndan mezun olduktan sonra İstanbul Bosphorus Üniversitesi'ne kaydoldu. Kayıtları vardı. Ne var ki İstanbul Bosphorus Üniversitesi'nde bir ekonomik nedenlerden dolayı mezun olamadı. Sık sık ziyareti bu okulu bırakarak zorunda kaldı. Bir süre sonra geri döndü. 1978 yılında İstanbul'da Diyarbakır

yönetim kurulu üyesi olarak çalıştı. Aynı yıl partimize üye oldu.

1979 yılında İyici ilçesi Kardeşli Köyünde bir grup arkadaşımızla birlikte Diyarbakır'da düzenlenen bir saldırıda şehit oldu. Mustafa yoldaşın yakın akrabaları ve yakınlarıyla İstanbul'da bulunan bir grup PKK yöneticileri tarafından düzenlenen bir komplo sonucu katledildi. Sık sık ziyareti bu okulu bırakarak zorunda kaldı. Bir süre sonra geri döndü. 1978 yılında İstanbul'da Diyarbakır

il bölümüyle devrimci çalışmalarını sürdürdü. Partinin kuruluşunda yer aldığı ve İyici ilçesinde devrimci çalışmalarını sürdürdü. Mustafa yoldaşın yakın akrabaları ve yakınlarıyla İstanbul'da bulunan bir grup PKK yöneticileri tarafından düzenlenen bir komplo sonucu katledildi.

Mustafa yoldaş, 1.1.1959'da Diyarbakırın İyici ilçesi Kardeşli Köyünde yığılı bir ailede doğdu. İlk ve ortaokul öğrenimini İyici Yatırı Bölgesi Okulu'nda tamamladı. İyici Yatırı Bölgesi Okulu'nda öğretmenliği yaptı. Saniyat Okulu'na kaydoldu. Saniyat Okulu'nda öğretmenliği yaptı ve topluluk çalışmalarını yürüttü. Kardeşli Köyünde Mustafa yoldaş, Diyarbakır ve Diyarbakır DOKÜ'ne aktif bir militan olarak devrimci çalışmalar yürüttü. Saniyat Okulu'ndan mezun olduktan sonra İstanbul Bosphorus Üniversitesi'ne kaydoldu. Kayıtları vardı. Ne var ki İstanbul Bosphorus Üniversitesi'nde bir ekonomik nedenlerden dolayı mezun olamadı. Sık sık ziyareti bu okulu bırakarak zorunda kaldı. Bir süre sonra geri döndü. 1978 yılında İstanbul'da Diyarbakır

Yeni Yel Karyilarken

Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...

Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...

Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...

Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...
Yeni Yel... Karyilarken...

Sev Birlik'in Zirvesi Yapıldı

Sev Birlik'in zirvesi yapıldı...
Sev Birlik'in zirvesi yapıldı...
Sev Birlik'in zirvesi yapıldı...

Sev Birlik'in zirvesi yapıldı...
Sev Birlik'in zirvesi yapıldı...
Sev Birlik'in zirvesi yapıldı...

Mustafa Yıldoğlu Uğurladı

Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...

Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...

Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...

Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...
Mustafa Yıldoğlu uğurladı...

yaşayış tarzıyla alakalı ve herbedenine bakarak
hedef olan ve herbedenine her şeyi ayarlanırlar
istenilen herşey, herbeden herşey, ahlaklarını bakanlar
bucununa ve herbedeninin dilleri idmesine yonelik a
suzun ona herbedeniler ve herbeden adına apayana
okunma tasarımları arasında olmuştur gibi. Bu anlamın
dışından anlamı sende kadar bir her şeyin geçmesi
Tüm yollarını en isten herşeyden çıkıp ve
herbedeninin cesitli yapısı ve istenilen herbeden
ayarları bilhassa istenilen her herşey, her herşey
ayarlanmasına ve herşeylere, herşeyden herşey
herşeyden dilerim.

TAVSİK

Mustafa Tangüner'in bir mektubundan kesit. Mektupu arkadaşı Mamoste Nüjen'e göndermiş.

Bu kitab, Mustafa Tangüner'in arkadaşları tarafından onun şahdetinin 20 yılında yani 2005 de yazılmış ve çoğu kurdinfo.com sitesinde yayınlanmış yazılardan oluşuyor

Institut kurde de Paris

Mustafa Tangüner
Mêrxasekî Dilpak

Hazırlayan: Faris Medeni Marsil

Mustafa Tangüner

(1.01.1959 - 4.11.1985)

Mustafa Tangüner (Tevir, Naim) 1.1.1959'da Bismil'in Kürdhacı Köyü'nde yoksul bir aile çocuğu olarak doğdu. İlk ve orta okul öğrenimini Silvan Yatılı Okulu'nda yaptı. Daha sonra Diyarbakır Sanat Okulu'nda okudu. Bu dönemde Kürt Ulusal Uyanış hareketine katılan Mustafa, Diyarbakır ve Bismil'de DDKD içinde örgütlü çalışmaya başladı. Boğaziçi Üniversitesi'ni kazandı, yazıldı ama ekonomik nedenlerden dolayı devam etmedi.

1978-1979 öğrenim yılında Diyarbakır Eğitim Enstitüsü FKB (Fizik-Kimya-Biyoloji) bölümüne kaydoldu. Kısa bir süre içinde öğrenci kitlesinin ekonomik-akademik taleplerinin ve Kürdistan

halkının ulusal ve toplumsal mücadelesi uğruna sarfettiği etkin çalışmaları nedeniyle Diyarbakir yüksek öğrenim gençliği arasında etkin bir lider konumuna yükseldi, saygınlık kazandı.

Birinci öğrenim yılının yaşadığı bir dönemde Diyarbakir yüksek öğrenim gençliğini bünyesinde barındıran Diyarbakir Yüksek Öğrenim ve Kültür Demeği (DYÖKD)'nin yönetim kurulu üyeliğine seçildi. Aynı yıl Kürdistan İşçi Partisi'nin (Türkiye'de Kurdistan Demokrat partisi'nin) üyesi oldu. 1979 yılının Nisan ayında Sıkıyönetim ilan edildiği Merkezi Diyarbakir'de bulunan Kürdistan gençliğinin biricik merkezi örgütü DDKD'nin çalışmaları sıkıyönetim komutanlarının kararıyla burjuva yasaları uyarınca yasaklandı ve legal çalışma imkanları ortadan kaldırıldığında, hareketinin politikası doğrultusunda, Mustafa yeni koşullar içinde asıl yetenek ve politik çalışma becerisini en iyi bir şekilde göstermeye başlayanlardan biriydi. İlegal olarak kurulan Öğrenci Üst Komitesi'nde yer aldı. Bu komitenin amacı, Eğitim Emsttüsü'ndeki Kürt Öğrenci Hareketini yönlendirmek ve diğer okullardaki öğrenci yapılarıyla koordineyi sağlamaktı.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra da Mustafa bu komite içinde, Kürt Öğrenci Hareketinin Diyarbakır'da, darbe şartlarında çalışma imkan ve koşullarını bulmak ve devam ettirmek için elinden gelen bütün çabaları sürdürdü. Mustafa defalarca yakalandı; en ağır işkencelerden geçti, yılmadı, kavgasına devam etti. Aynı kahramanlık, yüksek moral ve kararlılığı, yurtdışına çıktıktan sonra da gösterdi. 20 Ocak 1981'de Lübnan'a gitti. Filistin Kamplarında kaldı. Çevresi ve arkadaşları

içinde hayranlık uyandırdı. Defalarca "kıl payı" ölümden kurtuldu. Arkadaşlarının korunmasını sağlamak için hiç bir riskten kaçmadı. Yiğitliği bir çok kez yoldaşlarının hayatını kurtarmaya yaradı. Mustafa daha sonra, Bulgaristan'da Yüksek Öğrenim görmeye başladı. Felsefe Fakültesi'nde öğrenci olarak iki yıl okudu. Ancak Partisinin kararıyla Avrupa'ya çıktı.

24 Mart 1984'te Danimarka'ya gitti. Danimarkada kurulan (Kürdistanlı Demokratlar Demeği'nin) kurucu üyesi oldu. Bu demeğin yöneticiliğini yaptı. Mustafa Kürt Ulusal Güçlerinin siyasi birliğini savundu. Bütün Kürtler arasında bağlayıcı olan bir "Ulsal Otorite'nin" yaratılması için inanarak çalıştı ve hep bunun zorunluluğunu anlattı. Partisinin ideolojik ve siyasi prensiplerine fedakarca sadık olmasına rağmen, hiç bir Kürt siyasi görüşüne karşı düşmanca tavir içinde girmede. Hep Kürtlerin kutsal çıkarlarının ciwanmert ve korkusuz savunucusu oldu. Bu özelliklerinden dolayı Mustafa arkadaşları ve dostlarının sevinci ve umut kaynağıydı. Kendisinden 'aciz olmus' tek bir arkadaşına rastlamak mümkün değildir. İşte, "katline" sebep "suçları" da bu özellikleriyle bağlantılıydı.

4 Kasım 1985 günü saat 17.15 sıralarında KIP-PÊŞENG/DDKD üyesi Mustafa Tangüner Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da PKK yönetiminin direktifleriyle düzenlenen bir komploda sonucunda katledildi.

Naaşı İstanbul/Yeni Bosna Çoban Çeşme mazarlığındadır.

Selhattin Tangüner
Kardeşim Mustafa

Mustafa Tangüner 1959 yılında Bismil'in Kürt Hacı köyünde tek katlı toprak damlı tek odalı evde dünyaya geldi. Babası sağır ve dilsiz olduğundan köy imamı olan amcası Mele Abdurrahim tarafından geçimlerini sağlıyordu. Annesi Zaliha köyde bağ, bahçe çapa ve hayvan besleyerek evin geçimine katkıda bulunuyordu.

Sevimli, hareketli ve cesur bir çocuktur. Küçük yaşta bile korkmazlığını gösteriyordu. Çocukluğunda çok yaramazlık yapar, annesini kızdırdı. Aynı zamanda annesine bağlı ve onu çok severdi. Aşırı yaramazlık yaptığı zaman annesi evi terk edeceğini söylediğinde gitmemesi için ona yalvarırdı.

5-6 yaşlarında iken annesiy ve diğer kardeşleriyle beraber çapaya giderdi. Annesi onu çalıştırmaya kıyamadığından onu ağac gölgesinde sürekli uyuturdu.

7 yaşına geldiğinde dayısı tarafından Silvan Yatlı Bölge Okuluna yerleştirdi. Her tatilde Bismile gelir dayısının lokantasında çalışırdı. Silvan'daki eğitiminden sonra girmiş olduğu sınavda Ergani Öğretmen Okulunu kazandı fakat sözlü sınavında Türkçesinin zayıflığında elendi. Kaydını Diyarbakir Sanat Okuluna yaptırdı.

Henüz Ortaokulda okurken Bismil DDKD şubesine giderek aktif çalışmaya başladı ve bu çalışmasını hep sürdürdü. Bundan dolayı sğrekli polisler tarafından takip edilir, gözaltına alınır, işkencelere maruz kalırdı. Bundan dolayı çok tedirgin olurduk. Her kapı çaldığında polis geldi sanırdık. Annesi bu korkuyla yaşardı.

Sanat Okulundan sonra üniversite imtihanlarına girerek İstanbul Boğaziçi Üniversitesini kazandı. 1 yıl sonra abisi Selhaddini arayarak artık bu okulda okumayacağını ilettili. İstanbulla giden abisi üniversite içinde Mustafa'nın kendisini kabullendirdiğini, üniversitenin dış duvarlarında asılan DDKD'nin afişleriyle anlar. Fakat Mustafa kararında ısrarlıdır. Hemekadar abisi daha okulda yeni olduğunu, zamanla alışacağını, maddi olarak gerekirse tüm kardeşler çalışarak destek olacağını söylenmesine rağmen okuldaki zengin çocuklarının arabalarını göstererek okula devam edemeyeceğini tekrarlar. Ondan sonra Diyarbakir Eğitim Enstitüsünde kaydını yaptırır.

Ağabesi

Yaşar Abdüselamoğlu
De Xîret, "Belqîtîyool"

Hevalen Me
Bi zelalîya beyanî re
Berî zeraqê Rojê ku belav dibin li
esman
Şalur reng bi perwaz
Şalur deng,
bi stran hatin
Awaz... awaz
Stranên gerdenezadî,
nûjen û xweber belav bûn, pel bi pel
Bilind bûn perwaz...perwaz
Ji dilek zîz
Bi awaz
Tîrêjên ronahîyê kêşan
Xunav... xunav
Tavan... tavan Bişkîfîn ji axê sorgul
Di xunavê de geş,
bîhndar,
ronak
Mêjîyên terr,
Baweriyen nû gihîştî
Tûjtîrîn,
ji tîrêjên Rojê
Û ciwantirin... Çûn hevalên me, çûn
Çûn, hevalên me yek bi yek

Bo her heremek,
Her peleyek dûr
li kûjê dinê
Bibihîze,
Li rê
-nola rêwingîyan-
Karûbar bun.

Bê ragihan,
ra ne westan
rojek
danek
weşek
yek bi yek
Bi stran
Çûn.
Bi dilan

Li şopa têkoşerîya gerdenezayî
Di sorayîya asîwanî de
Li roava
Wek sorgula
ku ji xunava
spêdeRê hatîye bestîn,
Di bin tavika Rojê de,
pê re rawestin
Ne zivirîn êdî li şopa xwe
Çûn
Bê bihîstin.

Xerzanlı bir arkadaşım vardı; kendisiyle sabahlara kadar

kürtlerin kaderini ve geleceğimiz üzerine kafa yorardık. Sevgi ve enerji doluydu, sevda ve umut kaynağıydı.

Her insanın, idealini temiz tutmuş, hayatini vererek onunla özdeşleşmiş birine ihtiyacı var; ben de boylesi bir arkadaş olarak onu tanıyorum... Hayat hikayesi içimde buruk bir acı, sözleri, yaşanan çirkef hayatın ağırlığıyla tezat bir naiflikle üzücü, ruhu her an benimle diyalogtaymış gibidir.

Her insanın idealine zeval getirmeden bu dünyadan bir türkü gibi çekip gitmiş birine ihtiyacı var. Bir can yoldaşım vardı; Xerzan'ı anlata anlata bitiremezdi, Xerzan'ın sihirine kapılmıştı kapılmıştı, Dr. Fuad, Koçero'ların, Hekimolar'ın, Eli Yunus'ların, Çetolar'ın, Barzanilerin, Dr. Şivanlar'ın öyküleriyle büyümüşü. Yiğitliğini, temizliği, mertliği, sadelik ve dürüstlüğünü oradan almıştı. Öldürüldü. Hayatı dürüst yaşamak isteyen her insanın, idealini temiz tutmuş, hayatini vererek onunla özdeşleşmiş birine ihtiyacı var; dürüstlüğünden, temizliğinden, kürdlük ve insanlığından zerre kadar şüphe duymadığı bir insan; öyle ki, ideali ve hayalleriyle temizce yaşayıp bu dünyadan öyle çekip gittiği için bazen, içimizden ne mutlu sana, bazen, iyi ki, zamanında öldün, gittin, dediğimiz bir insana...

Benim için en yakın böyle bir insan, ilk olarak kendisiyle, 1978'de Bismil'de bir mitingte Vedat Aydın arkadaşımın tanıştırmış olduğu, daha sonra ise, işkence edilmiş halindeki fotoğrafını Armanc Gazetesi'nin ikinci sayısının kapağında gördüğüm ve sonradan, hayatimdaki en önemli ve değerli

dostlarımdan biri olacak Xerzanlı yoldaşım Mustafa Tangüner olacaktı. Öldürüldü. 4 Kasım 1985 günü saat 17.15 sıralarında Mustafa Tangüner şehit düştü.

Mustafa, 1.1.1959'da Bismil'in Kürdhacı Köyü'nde doğdu. İlk ve orta okul öğrenimini Silvan Yatılı Okulu'nda yaptı. Daha sonra Diyarbakır Sanat Okulu'nda okudu. Bu dönemde Kürt Ulusal Uyanış hareketine katılan Mustafa, Diyarbakır ve Bismil'de DDKD içinde örgütlü çalışmaya başladı. Boğaziçi Üniversitesi'ni kazandı, yazıldı ama devam etmedi. 1978-1979 öğrenim yılında Diyarbakır Eğitim Enstitüsü FKB (Fizik-Kimya-Biyoloji) bölümüne kaydoldu. Kısa bir süre içinde öğrenci hareketinin en önde gelen lideri oldu. Öğrenci derneklerinin yöneticiliğini yaptı. Aynı yıl Kürdistan İşçi Partisi'nin (Türkiye'de Kurdistan Demokrat partisi'nin) üyesi oldu. 1979 yılında Sıkıyönetim ilan edildiğinde ve legal çalışma imkanları ortadan kaldırıldığında, hareketinin politikası doğrultusunda, Mustafa yeni koşullar içinde asıl yetenek ve politik çalışma becerisini en iyi bir şekilde göstermeye başlayanlardan biriydi. Öğrenci Üst Komitesi'nde yer aldı. Bu komitenin amacı, Eğitim Enstitüsü'ndeki Kürt Öğrenci Hareketini yönlendirmek ve diğer okullardaki öğrenci yapılarıyla koordineyi sağlamaktır.

12 Eylül darbesinden sonra da Mustafa bu komite içinde, Kürt Öğrenci Hareketinin Diyarbakır'da, darbe şartlarında çalışma imkan ve koşullarını bulmak ve devam ettirmek için elinden gelen bütün çabaları sürdürdü. Mustafa defalarca yakalandı; en ağır işkencelerden geçti, yılmadı, kavgasına devam etti. Aynı

kahramanlık, yüksek moral ve kararlılığı, yurtdışına çıktıktan sonra da gösterdi. 20 Ocak 1981'de Lübnan'a gitti. Filistin Kamplarında kaldı. Çevresi ve arkadaşları içinde hayranlık uyandırdı. Defalarca "kıl payı" ölümden kurtuldu. Arkadaşlarının korunmasını sağlamak için hiç bir riskten kaçmadı. Yiğitliği bir çok kez yoldaşlarının hayatını kurtarmaya yaradı. Mustafa daha sonra, Bulgaristan'da Yüksek Öğrenim görmeye başladı. Felsefe Fakültesi'nde öğrenci olarak iki yıl okudu. Ancak Partisinin kararıyla Avrupa'ya çıktı.

24 Mart 1984'te Danimarka'ya gitti. Danimarkada kurulan (Kürdistanlı Demokratlar Demeği'nin) kurucu üyesi oldu. Bu demneğin yöneticiliğini yaptı. Mustafa Kürt Ulusal Güçlerinin siyasi birliğini savundu. Bütün Kürtler arasında bağlayıcı olan bir "Ulsal Otorite'nin" yaratılması için inanarak çalıştı ve hep bunun zorunluluğunu anlattı. Partisinin ideolojik ve siyasi prensiplerine fedakarca sadık olmasına rağmen, hiç bir Kürt siyasi görüşüne karşı düşmanca tavir içinde girmede. Hep Kürtlerin kutsal çıkarlarının ciwanmert ve korkusuz savunucusu oldu. Bu özelliklerinden dolayı Mustafa arkadaşları ve dostlarının sevinci ve umut kaynağıydı. Kendisinden 'aciz olmuş' tek bir arkadaşına rastlamak mümkün değildir. İşte, "kattline" sebep "suçları" da bu özellikleriyle bağlantılıydı.

Mustafa rezaletin yaklaşan felaketini ilk görenlerimizden biriydi; acılar içinde, Muhterem Bicimli ve Vedat Aydın gibi arkadaşların partisine yapmış oldukları öneirinin kabul edilmediğine hepimizin bir gün çok fena pişmanlık duyacağız dediği bir gün; kendisini

bir elyazımla "oyalamışım"; "Kölelik, insan insan, dalga dalga yayılır, bir kişinin vicdanının sesini duymamasıyla başlar, insanın onursuzluğu, ikinci bir kişinin ödekliliğiyle güçlenir köle ruhu, en hızlı bir şekilde yayılan bir mikrop gibi bir köyün organizmasını sarar, bir sınıfın, bir okulun, bir şehirin, bir ülkenin, bir milletin... Yayılır mikrop, çok hızlı bir şekilde... Kuşak kuşak... Kölelik tek efendi olur, insanların hayatı için, "özgürlük" nedir, vicdanı azad insan nedir, onur ve şerefiyle yaşamak nedir, anlamak güçlenir, bunlardan esame kalmaz... Ancak, bu durum hayatın normal doğasına terstir...

Ne kadar güçlü kökler salmış olsa da kölelik ruhu, içimizde, hayatımızın en derin can damarlarında.. Bir gün bir "deli" çıkar, "ters" yürümeye başlar... Ona ikinci biri katılır.. Kürt "Kıro" olamaz, der, Kürdün ismi, asaletiyle yaşamış olmanın, özgürlüğün diğer adıdır... ona bir başkası ürkerek, korkarak çekinerek, ama haklı ve doğru olduğunu hafiften, içten içe inanarak. insan insan, köy köy, sınıf sınıf, şehir şehir. Yaklaşmaya başlanılır... Hayatın normal halinin, tekrar kendisini yeniden tanzim edebilmesi için dalga dalga onur yayılır, cesaret, sevgi, vicdan ve namus... Ve Xerzan'ın Eylosu büyür. Ölmek için değil, Kürt milletine özgürlüğün, asaletin, gururun tadını yaşatmak için... Öldürülür; çünkü, kölenin rezaletinin içimizde kurduğu saltanat kalleştir; özgürlük ve onurun kartallarından şeytanın ışından korktuğu gibi korkar..ve kalleşçe vurur.

Mustafa'nin en çok sevdiği şiirlerini okurum hep; gözleri
gözlerimin önünde; Rojen Barnas en sevdiği Kürt şairiydi, tüm
şiirlerini ezberlemişti. Hayatı, Xerzan'ın Kürtlere yazdığı bir
türküydü, şefkat, fedakarlık, dilovan ve dilsozluk makamlı...
Durmadan, derdi; Sevdiği ve yolunda yürüdüğü Kürt ulusunun
son 40-50 yıl içinde büyüttüğü en iyi yurtseverlerden biri olan
Muhterem Biçimli için Rojen Barnas'ın sevdiği şiiri, şimdi onun
için de ne kadar çok uyuyor; Merxas hebûn, hevalo! Merxas
hebûn

Merxas hebûn li êniya şerî

Canfida,

gîyan-Roj

dil-xurî

Û digel kilûkêmasîya

Merxas hebûn, hevalo! Ne didêlîya çavê wan ji tendûra Rojê

Merxas hebun, hevalo!

Çavên xwe ne diniqandin ji mirinê

Ziravpiling

Nefspiçuk

Û dil

ji yê bilbil

teniktir

û bengîtir.

Di êniya şerî

ya demoqrasî

Şer dikirin bê westîyan

Bo raman û armancên gewre û bilind

(...)

Merxas hebûn, ber bi Rojê hınartî

Merxas hebûn, ku niha

Di hêlina dilê me de veşartî.

Doğruluk, Adalet ve İyiliğin kaybedilmesinin imkansız olduğuna bütün yüreğimle inanırım; senin hayat menkıbende bizim onur ve rezaletimiz kilitlidir. Senin kanın üzerinde kendilerini Kürdün liderliğine ikame etmeye çalışıyorlar. Senin acıların üzerinde yaratılan değerleri rezalete peşkeş çeken pazarlamacılar şimdi sen hiç yaşamamışsın gibi, gönül rahatlığı içinde rezalete bütün kepezelikleriyle devam ediyorlar. Hesabının sorulmayacağına inandırmışlar, kendilerini, unutulmuş olduğuna, sevgi ve Kurd aşkından bahsediyorlar, kepezeler, "vicdan rahatlığı" içinde görünüyorlar. Kanın kurudu, ruhun uçtu, diye sevindiriyorlar kendilerini...

Senin unutulduğunu zannettikleri ölçüde kendilerini yükseltiyorlar, seni unuttukça, kendilerini doğruluğun, adaletin, iyiliğin melekleri zannediyorlar...Dürüstlük, adalet ve fedakarlığın, insancil yüreğin ve dilsozluğun olmasaydı, unutulman kolay olurdu. Mustafa, idealiyle gitti, arkasından sessizlik yaratmak isteyenler, Onun milleti için yapmış olduğu katkı ve yiğitliği unutturmak isteyenler çoktur. Çünkü, Mustafa, bugün hizmet ettikleri rezalet tarafından katledilmiştir, ölüm kararı, Kürtlere "Ülke; ve ulus" olmayı unutun diyen, "Halk Önderi" diyerek yücelttikleri kişi tarafından verilmiştir. Zira, Mustafa'nın Kürt yiğitliği kimliğini tanıyan ve onu kolaylıkla inkar

edemeyecek olan bu ödlelerin sığınabilecekleri tek psikolojik sığınak, Unutma, Unutturma sığınağı olabilir.

Diyarbakır'ın Kartalı Mustafa Tangüner hiç bir zaman Unutulmadı, hiç bir zaman unutulmayacak, O kürt yiğidinin kanı temizlik ve dürüstlüğün çizgisi olarak Kürdün özgür olma ve yücelmesinin çizgisi olacak; satılmışlar, elleri Kürt yiğidinin kanına bulaşmış olanlar, Kürt yiğidinin katledilmesine ses çıkarmamış olan rantçı, zorba, alçak ve sahtekar Kürt politikacıları Kürdün adalet ve hamiyet yüce duygularının kaynağı vicdan tanrısı tarafından ilelebet lanetlenmiş olacaklar, er ya da geç! Kürdün tarihi, Kürd kanı akıtmış olanların yazdığı tarih olamaz. Kürd o kadar düşkün bir millet olamaz. Kürt onur ve haysiyetini bu kadar ayakları altına alamaz. Bu rezalete, Kürt halkı er ya da geç dur diyecektir; Bu, tek tük birileriyle başlayarak, küme küme olarak, dalga dalga yükselerek Kürd, bugün kendi vicdanını manipule etmiş olan sahtekarlardan kendisini kurtaracak, nasıl derin bir gaflet içine çekilmiş olduğunu mutlaka anlıyacaktır.

Mustafa'nın ve Mustafaların yiğitlik ve dürüstlük destanları hep yazılacak, söylenecek; Kürt kuşaklarına, ihanet ve rezalet, nasıl Kürt kahramanlarını devirerek kendisini "yükseltmiş" olduğu gösterilecektir. Mustafa'nın öldürülmesinin ardından, kendisini rezalete teslim eden "arkadaşlarına" bakın, onların halet-î ruhiyesini anlayın, rezaletin nasıl korkutarak, ezerek insanları kendisine köle yapmış olduğunu göreceksiniz. Bunlardan kimileri, daha Xerzi kartalının kanı kurumadan ellerini elleri

Xerzi'nin kanına bulaşanlara verdiler, kişilik ve karakter olarak insanın düşüşünün en son kertesi olan bu ödle, korkak ve kişiliksiz yaratıklar, vicdan ve insan olan özelliklerini felç ederek "Kürtlük" ve insan kurtuluşçuluğu yapmaya kalktılar, Kürt zügürtleri, zırtoları, ve en aşağılanmış ve lanetlenmiş Kırolarla birlikte...Xerzilerin kazandırdıkları "DDKD" ve "Şivancılık" etiketinin vermiş olduğu avantajı kullanarak; "Öküzün kullağına konmuş ve tarlayı birlikte sürüyorduk" diyen sivrisinekler seni unutturmaya, sen yoksun, senin gibi bir ışın hiç parlamamış gibi, her insanın ve her Kürdün içini ısıtacak gülüş ve gururun hiç olmamış gibi davrandılar, Xerzan'ın Eylosu gibi bir Kürt dilovanı'nı katledenler, şimdi, "demokratik toplum", "insan hakları", insancılık, ahlak, şefkat ve merhamet temsilcileri olmaya soyunmuşlar...

Xerzi canoo, Kürdün yaşamında bıraktığın iz o kadar şen ve ışıklı ki, yirmi yıllık rezaletin akıl ve yürekleri körelten gücünün, onu alıp götürmesi, silip yoketmesi imkansız... Sen unutulmuyacaksın, ruhun Xerzan'ın, Botan'ın, Serhad'ın üzerinde dolaşan bir kartal gibi dolaşacak, katillerin, onlara ortak olan ödlelerin gözlerini açtıkları her yerde gözlerinin önünde olacak... Kanın ellerine bulaşacak... Kendisinde zerre kadar namus kalmış olanı vicdan azaplarında boğacak. "Biz, Xerzan'ın Eylosu'nu katletmekle, Kürdistan'ı katletmek istedik" diye ikrah getireceklerdir. Sana karşı işledikleri günahı Kürdistana karşı işlediklerini ikrah edecekler. Mezarın başına, kendilerini af etmen, bağışlaman için gelecekler. Bunu yapmadıkları süre, Kürt milleti tarafından hep lanetle anılacaklar.

Bir arkadaşım vardı; Bir Gül'e sevdalıydı; sevda yüklü, sınırlar aşan, sınırlar dolaşan, aylar sonra adresine varan mektuplar yazardı. Diyarbakır aile çay bahçesinde ailece, çocuklarıyla birlikte gezmeyi oynamayı umut eden cümleler yazarlardı birbirlerine o sevgililer...

"Gel, şimdi karar ver, derdi, söyle ne yapayım, bizim gelişimizin dönüşü var mı? Demir perdeler arkasındayız, gencecik kızı boşu boşuna bekletmek dürüstçe bir şey değil ki. Yazacağım, beklemesin beni, diye." Karşıdan yıllar sonra, sınırlar aşmış, elden ele dolaşmış cevap geliyordu; "... ölünceye kadar seni bekliyeceğim. Sen benden yana müsterih ol, sağlığına, can güvenliğine bak, herşey düzelecek, hapisse hapis, dağsa dağ, gurbetse gurbet... nerede olursan ol, hep seninle olacağım."

Böyle bir sevdalıyı düşünmek; hem tatlı bir enerji verir, hem de öldürücü bir acı... Hayatımız üzerindeki "en büyük despotlar", insanın dürüst olanıdır; ona karşı hata yapmanız vicdanınızı hepten azaplar girdabına garkeder. Danimarka'ya çıktığına en çok bu azaptan kurtulmanın bir umudu doğduğuna seviniyordu; "oturum aldığın gibi nikah yapar, getirisin, diye tenbihlerdim." "Sizsiz düğün falan yok, sen Xerzaneyi oynamadan, bir de "Min li nav baxe cihane, Kurdistanım bes e"yi demeden düğünüm "helal" olmaz, belqitiyo!", derdi... Bir Gül'e dört yıl acı ve hasret çektiğinin günahını atacaktı, sıtından, umutluydu...

Hasretini çektiği yoldaşlarıyla yanyana gelecekti, çalışacaktı, partisini kabul ettirecekti. Kürtlerin birliği, "Ulusal Otorite"nin

yaratılması için herşeyini verecekti... Bizimle irtibat halinde olacak, bütün "ihtiyaçlarımızı" karşılayacaktı... Gitti, sonra hasretler dolusu mektuplar gönderdi... Gitti, sonra biri bir gazete getirdi, "al, oku, yıkılma, kendine hakim ol", dedi. En çok sevdiğim arkadaşım, birlikte hayaller kurdugumuz, Kürt Enstitüleri, Bilim Arastırma Merkezleri, hatta Kürt Üniversitesi kurmayı hayal ettiğimiz, planladığımız can dostumu Öldürüldüler.

Sonra rezalet yanıma geldi, "gel, çık çektiğin azaptan, dedi; imkan var, ne istiyorsan, dediğin gibi olur, dedi, kallesçe..." "Kürt enstitüsü" mu, kurum mu ne istiyorsan, işte imkan, dedi... Senin ölümün, binlerce Kürd mezaliminin can, mal ve ruhlarının satılmasıyla zorbalıkla elde edilen şatafatlı imkanlar.. Kütüphanemde hep karşımda gülen gözlerin geldi gözlerimin önüne, Eylo.. "Bir diğeri, öğüt veriyordu, tehdit karışımı; "git, 'gelirse, istediği şey olur', diyorlar, yoksa, "hain" olarak ilan ederler, seni, kendini mahvetme" dedi.. şen ve temiz yüreğin geldi, gözlerimin önüne...

Sen rahat uyu, "Naim" can, yıkılmayanlar da var, beraber yürüdüklerin arasında; ödle köleyle, akıl ve yüreğin özgür hayatı yaratma çarpışması devam ediyor daha, metanet ve huzur içinde ol, cano, yeni mektuplar yazacağım daha, uğruna şahadet getirdiğin rüyalarının gerçek olduğunu müjde veren ve Kürdü vuran alçaklaşmış kürtlerden hesap sorulduğu, buna sessiz kalanların ise, şeref ve onurlarına kaybettikleri için senin milletin tarafından lanetle anıldıkları günlerden yazılmış mektuplar... İnsan insan, dalda dalga cesaret ve onur büyüyor,

cano, sen rahat uyu!

Gözlerin gözlerime bakıyor, kütüphanemden;

"Dê, xiretê, "belqitîyooo!", mu diyor.

Delalo,

Ben diğêr sevdiğın şiiiri unutacaktım;

Silava bibe li wan hevalo!

Silava,

li heval û hogira...

Rewşa me, ji xwe tu dizanî

- Bi vê kefarete û kefteleftê

Û em çawa gîyangêş in, roj bi roj...

Wisa

Rêz bi rêz

bi rê û ze ke.

Bêje wa:

"Me qada şerî berneda

Em venekişin, ji pêsituri.

Em,

-Karker, gundî, ronakbîr-

Wek berbûrî

Ku çawa bi stran diçin dîlanê

Wisa çûne,

Û hê ji diçin.

Hin bi hin

diçirise şemal... şemal

Geştir dibe stêrka me.

Ji me.

Sait Aydoğmuş

**Kahpe bir Cinayetın "Hikayesi"
"Cüzam" ve Mustafa Tangüner**

Mustafa, çok iyi bir insandı, çok iyi bir Kürttü ve çok iyi bir devrimci idi. İnsancıldı, sevecendi, dürüsttü, inançlıydı, bilinçliydi, kararlıydı. En

son yakalanışında, çok ağır işkence görmesine rağmen ifade vermeyi bile reddetmişti.

Onu, değerli arkadaşım Yaşar Abdülislam kadar güzel anlatamam, ancak o dönemin bir yöneticisi olarak bir şey söylemem gerekecekse "O en ince ve en zor görevlerin insanıydı" diyeceğim.

Ben, sizlere, Mustafa'nın bu müstesna özelliklerinin yanısıra, esas olarak O'nun katlinin yöntemini ve özellikle O'nun ve onlarca belki de yüzlerce kişinin katili olan "Cüzam"ın hikayesini anlatacağım ve bu "hikaye"nin şahsında' Kürt ulusu olarak nasıl "felaket" geçirdiğimizi ve geçirmekte olduğumuzu anlatmaya çalışacağım.

Musatafa öldürülmeden bir hafta önce, Almanya dönüşü Kopenhag'a uğramıştım. Apo'nun timleri, Avrupa'da, "Kürt avı"ndaydılar ve ben de "av" listesinde idim. İsveç Polisi'nin ısrarlı istemlerine rağmen, "resmi" olarak korunmayı reddediyordum/ediyorduk. Sol-Birlik tartışmaları nedeniyle örgüt olarak da bölünmenin eşiğindeydik. Almanya dönüşü,

Kopenhag'daki arkadaşlarla görüştüktan sonra, Mustafa ile tren istasyonuna gittik, zira ben acilen Stockholm'e dönmek istiyordum. Mustafa, örgütümüzün içinde bulunduğu durumu, benimle özel olarak konuşmak istediğini, bu nedenle de o gece misafiri olarak kalmam gerektiğinde ısrar etti. Onu kıramadım.

Kopenhag Tren İstasyonu'nda, O'nun evine gitmek üzere bir platforma inecektik ki, üç kişi ile selamlaştı, O'nun hal-hatır sormadaki o insancıl, sevecen huyunu bildiğim için, bu "seans"ın uzayacağını tahmin ederek platforma inip Onu orada bekledim. Döndüğünde, görüşüklerinin bir tanesinin PKK'nin Danimarka'daki yetkilisi ve iyi biri olduğunu, O'nunla zaman zaman görüşüp sohbet ettiklerini, yanındaki iki kişiyi ise ilk defa gördüğünü söyledi.

Mustafa'ya, yaptığı şeyin çok yanlış ve tehlikeli bir şey olduğunu belirttim ve onların benim kim olduğumu sorup sormadıklarını öğrenmek istedim. Benimle ilgili bir şey sormamışlardı, ancak onlar ayak-üstü konuşurlarken, biri kaybolmuştu, ama Mustafa, O'nun nereye gittiğini farketmemişti. Gerçi, sorsalardı da, Mustafa'nın başkalarıyla dolayısıyla benimle de ilgili çok "ketum" davranacağını biliyordum.

Trende Ona, Apo'nun, biz Kürt politikacıları ve PKK'den ayrılanlar için bizattihî seçip Avrupa'nın değişik ülkelerine gönderdiği tettiği "tim"lerle ilgili olarak bildiklerimin bir kısmını anlatmak suretiyle durumun ciddiyetini izah etmeye çalıştım ve "mümkünse bu gece sende kalmıyalım" dedim. Bunu üzerine,

Mustafa, utancı, pişmanlığı, öfkeyi ve gülmeyi bir anda yaşadı, bütün bunlar o sevimli yüzüne acıyla karışık bir gülümsemeye yansır gibi oldu; "Yok" dedi: "Bizde kalıp konuşacağız!" kararlıca.

O geceyi, O'na farketmemekle beraber, oldukça tedirginlik içinde geçirdim, benim aksime o oldukça rahattı. Mustafa'yı tanıyanlar, O'nun o insan-üstü cesaretini ve çocuklara yakışan "saf"lığını ve dolayısıyla o geceki rahatlığının kaynağını anlarlar. Gece boyunca bana, "Sol-Birlik" ile ilgili konuda hemfikir olduğunu söylemekle beraber, bunun örgütte bir bölünmeye dönüşmesine karşı olduğunu, böylesi bir durumda örgütte kalacağını, açıklıkla ve ısrarla belirtti, "bak göreceksin, bir müddet sonra Sol-Birlik tarihe karışır ama biz örgüt olarak tarihe karışmamalıyız!" deyip durdu sabaha kadar ve sabahleyin beni yolculadı. O'nunla vedalaşırken son sözüm "çok dikkatli" olması yolundaydı ve O da her zamanki gibi gülümseyerek "olur" demişti.

2 Kasım 1985'te, Partimizin Kuruluş'unu kutladığımız gecede, Apo'nun tetikçilerinden birisi her zaman oluşu gibi, ulusumuzun kurtuluş mücadelesinin "marş"ına, "dilan"ına kurşun sıkarak O yiğit, entellektüel Kürt devrimcisi Semir'in kanını akıttı. Silah sesini duyduğumda, yerimden fırladım, daha kanlar içinde yerde yatanın kim olduğuna bakmadan, pencereden atlayan katilin ardına verdim ve gerek gecenin sahibi ve gerekse de herkesin tanıdığı birisi olarak yaptığım uyarılarla Katil'i linç edilmekten kurtardık ve polise teslim edilmesini sağladık.

Sabah erkenden, siyasal bir görev için başka bir ülkeye hareket ettik. Daha oraya yeni varmıştık ki, Mustafa'nın, evinde kahpece şehid edildiğinin haberini aldık.

Anlaşıldığı kadarıyla katiller, kapısını çalıp içeri oturma odasına geçmişler ve odada Onu kaleşçe öldürmüşlerdi. Olayın oluş biçiminden anlaşıldığı kadarıyla katillerle tanıştığı ve bu nedenle onları içeri aldığı kesindi.

Muhtemelen Onu öldürmek üzere gidenler, İstasyon'da karşılaştığımız o üç kişiydi.

Fransız mülteci pasaportlu iki katil, aynı gün, Kopenhag Hava Alanı'nda Danimarka polisi tarafından yakalandılar; kimlikleri tespit edildi ve garip bir biçimde, hem de aynı gün Fransa'ya uçmalarına müsaade edildi. Aradan birkaç hafta geçmeden Partimizin Danimarka yetkilisi Eyyüp Kemal Adsız da ortadan kayboldu ve cesedi bir ay aşkın bir zaman sonra kıyıya vurdu ve öylece bulundu.

Apo'nun profesyonel timleri değerli Eyyüp arkadaşımızı da boğarak denize atmışlardı.

Kanlı yeraltı istihbarat örgütleriyle ilgili tarihi kısmen bilenler/okuyanlar, Danimarka Polisi'nin konuyla ilgili "kirliliğini bilirler. Yahudi Kökenli ve fakat Kanada vatandaşı olan meşhur bir Mosad ajanı (adını şu anda hatırlamıyorum), "av"larını, en rahat ve tehlikesiz bir biçimde avladıkları iki şehirin, Danimarka'nın başşehri Kopenhag ile Kenya'nın başşehri Nairobi olduğunun altını çizmesi hiç aklımdan çıkmaz.

Katiller, Mustafa ile Tren İstasyon'unda rasladığımız iki kişiydi. Mustafa'ya "dostça" yaklaşan o PKK yetkilisi, belki daha önce, belki de ilk defa o gün, "av"ı o katil tetikçilere göstermişti.

Katillerden birisi, aslen Midyatlı olan Abdullah Oral'dı. PKK'de "Cüzam" kod adını kullanıyordu. "Cüzam", PKK'de, direkt Apo'ya bağlı olup sadece tetikçilik görevi yapan, lümpen birisydi ve zaten bundan başkaca da bir işe yaramazdı.

Diğer katilin adı bende saklı, ama ben "Cüzam"ı anlatmaya devam edeceğim.

Apo'nun, Mustafa'dan sonra da "Cüzam" a kaç tane Kürt öldürttüğünü tam anlamıyla bilemiyoruz, ancak bu anlamda yeterince "yük" almış olduğu ve bu "yük" nedeniyle "tehlike" arzedeabileceği için, Apo, "tecrübe"si uyarınca, "Cüzam"ın benzeri ve aynı zamanda arkadaşı olan bir başka tetikçisine, "Cüzam"ı öldürme emri verir.

Tesadüf bu ya, emir esnasında, tetikçi, Almanya'da, "Cüzam" ile beraberdir. Apo'nun, telefonla "hemen işini bitir!" cümlesiyle verdiği emri, Apo'ya göre daha "baht"lı olan ikinci tetikçisi, "Cüzam"a da dinletir.

Bunun üzerine, "Cüzam" ile arkadaşı, Almanya'da, hemen izlerini kaybederler...

"Cüzam" Suriye'ye gidip Apo'yu öldürmeye "yemin" eder, ama hareket kabiliyetinin "patron"suz "sıfır" olduğunu kısa zamanda

görür, Almanya'da sıkışıp kalır. Bir müddet sonra, Danimarka'ya veya belki de İsveç'e, eski "dost"larından bazılarının yanına gitmeye teşebbüs eder, ancak Danimarka sınır polisi Onu yakalar ve Almanya'ya geri çevirir. Bunun üzerine "Cüzam", doğruca Alman polisine giderek teslim olur ve yaptıklarını anlatır.

"Cüzam"ın Almanya'da hapiste olduğu bilinir, ama "bazı şeyleri" bilen birisi olarak ben, "Allah bilir" demeyi daha uygun görüyorum.

"Cüzam"a bir piyon olarak bakıyorum, Semir'in katiline de öyle...

Son günlerde yazdığım yazılar nedeniyle birçok mesaj alıyorum. Tekrar etmeliyim ki, ne PKK'lilerin tümüne ajan diyorum ne de büyük çoğunluğuna kin duyuyorum.

Kime/kimlere kin duyduğumu veya ajan dediğimi saklamıyorum, yazıyor ve söylüyorum.

Silahı ve şiddeti sevmiyorum, ama buna ilişkin - yanlış veya doğru- kararlar, emirler verdiğimiz olmuştur. Ulusumuzun mecut durumu sürdükçe Kürt politikacılarının bunlara ilişkin kararlar vermek zorunda olduklarını/olacaklarını düşünüyorum ve bu nedenle bir zamanlar şiddeti kutsayıp "felaket"i getirdikten sonra, savrulup, "her türlü şiddete karşıyız" diyenlere, katılmıyorum; onlara sadece acıyorum.

Ama mafia babaları gibi, tetikçilere insan öldürtüp, sonra da tetikçileri öldürtenleri, yani Apo'yu ve benzerlerini, siyasetçi veya işbirlikçi olarak değil, ajan olarak gördüğümü tekrar belirtiyorum.

Kim benzer olayları biliyorsa açıklamalıdır ki, hem **çimizdeki** tetikçileri hem de "ajan"larımızı bilelim ve bunları **bertaraf etmeyi** başaralım...

Kürt yigitleri Mustafa Tangüner, Semir (Çetin Güngör) ve Eyüp Kemal Adsız hiçbir zaman untulmayacaklar!...

5.11.2005

Vedat Güzel

Anılarını yaşatmak görev olmalı!

Mustafa, özleyen insan bazen konuşur bazen şiir yazar yada efkarlanır. Şimdi sana ilişkin yazıları

okuyorum. Seni hatırlıyorum. Senin güven veren bakışın ve dinginliğini düşünüyorum. Kadro olabilme yetisini çok iyi yaşayan biri olduğun su götürmezdi. Ama DDKD li olmanın cazibesinde bir başka gülüşün vardı yüzünde. İşte şimdi ben senin o gülüşünü ve dingin bakışını özlüyorum. İşte öylesine özleme anları bazen de ne konuşmaya geliyor ne de efkarlanmaya. Yalın bir özleme işte... Seni hatırlamak... bendeki...

Mustafa bu yazımda seni anlatacak çok şey yazabilirim. Ama senin dürüstlüğün inanç ve kararlılığını bilen biri olmam çok şey yazmamı gerektirmiyor. 1979 Diyarbakir'de seninle yaşadığımız birkaç gün ve yaşanan anılar DDKD nin büyümesine sunduğun katkısı ve kitlelere verdiğin güven duygusunu biliyorum. DDKD ye yönelmiş ve DDKD lileri hedef alan saldırılara karşı tavırda o gün yanımdaydın. DDKD yöneticisi olarak siyasal hiyerarşinin dışında verdiğim bir karar oldu. Elimi masaya vurup kalktığımda doğru yaptığımı ama yalnız kaldığımı düşünmüştüm. O karar uygulanmalıydı ve DDKD nin kitlesel gelişiminin önünü kesen saldırılar bir şekilde karşılanmalıydı.... derken o dar karar toplantısında tartışmaları sessiz izleyen bir sen vardın...

Yanı başımda bitmiştin! Aynı dinginlikte başın yine her zamanki mütevazı duruşundaydı. Gözlerimizle konuşmuştuk... Gürültüler/kalabalıklar arasında aynı dinginlikte yol almıştık o gün seninle... Ve sonraları... Kısa süren günleri yakın ilişkimiz ama DDKD yi kitlelere sevdiren ve güven verdirten anıların uzun sürecek Mustafa bunu böyle bil... Bir gençlik hareketinin kendini aşan siyasi bir misyon üstlenmiş olduğu/gerektiği sende içinde olduğun fedakar ve siyasi bilincini kararlılıkla yoğurup inanç haline getiren kadrolarla oldu. Ama sen herkesten çok daha mütevazı ve ağırbaşlıydın. Anılarını öfkemize bilinçle karıp bu halkın kurtuluşuna sunmak görevimiz olmalı diyerek seni rahmetle anıyorum sevgili mücadele arkadaşım...

Dürüst ve yiğittin! Ben seni tanıdığım kadarıyla anlatabiliyorum. Ama isterdim ki bu anıları karşılıklı konuşalım. Ama konuşamıyoruz işte... Anılarla yetinmek isteyen biri olmadığını da biliyorum. 1979 ve 80 nin o sıkıntılı günlerinde ki yürüyüşünü de anımsıyorum. Kararlıydın dingin bakışlarında bir okyanus derinliği ve sessizliği vardı. Şimdi bu sessizlik kulaklarımda uğulduyor gibi. Gözlerim doldu. İçimde ince bir sızı var...

Şahadetini aynı yiğitlikle vermiş olman seni ancak daha yüceltiyor. Seni vuranların ve kararlarını alanların da ne kadar çirkinleşip alçaldıklarını bütün Kürt halkı görmekte şimdi.

Yalnız bir şeyi yazmadan edemeyeceğim. Bunu senin anılarına sığınarak ta yapmak istemiyorum. Anılara sığınarak birilerine yanlışlarını ya da öfkemi dillendiremem. Ama şimdi PKK

hareketi içinde yer almış ne kadar DDKD li varsa seslenmek istiyorum... "Alternatif yoktu ne yapalım" (!?) Diyerek arkadaşlarının katlini bile vacip görenlerle halen yürüyor olmanız ne kadar yiğitçe!... " Alternatif yoktu ne yapalım..."(!?) Diyerek hiçbir kıymet-i harbiyesi olmayan sıradan bir gerekçeye sarılarak kimse temizlenemeyecek. Bu gerekçe yanlışların onaylanmasını gerektiren bir gerekçe de olamaz...

Artık bu harekete ilişkin her bilenin neyi biliyorsa açıklaması gerekiyor... Bu konuda bir web sayfası yapılmasını öneriyorum. Bu hem bu hareketin ve liderinin suçlarını açıklayanlarında hedef alınmasını önleyecek hem de PKK' mensup ama bu kiriliğe tavır almayı düşünenlerinde konuşmasını sağlayacaktır diye düşünmekteyim PKK'nın Kürt halkına karşı işlediği suçları yargılayacak ne bir kurumumuz ne de bizleri bu suçlara karşı koruyacak bir insan hakları kuruluşumuz var; bu halkın vicdanından başka...

04.11.2005

Ferit Çağlayan
Ruhu şad olsun

15 yaşındayken Mustafa bana devrimcilik ile ilgili bazı sorular sorardı. Bunlara iligimim ve bilgimin az olduğunu anlayınca mutlaka her hafta bir kitap okumamı bitirdiğimde okuduğum kitabı kendisine iade edip yenisini vereceğini söyledi. O, Mustafa Barzaniyi bana övgü ile anlatırdı.

Bir kez bana bir kitap verdi kitabın ismi 'Parti Sırı' idi. Ben bu kitabı okurken babam bu kitabı elimde gördü ne kitabı diye sorunca Mustafa abinin verdiğini söyledimde, bu solcuların kitabıdır elimde aldı ve sobaya attıp yaktı. Elime hemen Saidi Nursi'nin Risayi Nur'i vererek al bunu oku dedi. Bunun çok ağır olduğunu söyledim, ama dinlemedi. Sonra Mustafa abi bana kitabı bitirdiyse değiştireceğini söyledi ben de ona durumu anlatım. Bana hiç özülme ben sana her hafta bir kitap getireyim sen oku bitir, ondan sonra baban sobaya atsın, demişti.

1980'nin Newrozunda arkadaşlarla Newroz ateşini yakarken yakalandık. Sıkıyönetim mahkemesine gönderilmeden önce 7 Kolordu da gözaltına götürdüğümüzde bize tehditle karışık koğuştta Mustafa Tangüner diye biri var sakın ona uymayın. Onlarda bir gün önce içerde yataklar ateşe verip Newrozu kutlamışlardı.

Bizleri koğuşa götürülürken beni görünce hem şaşırdı hem de sevindi. Beni kucaklayarak sana verdiğim kitabların bak ne kadar etkisi oldu diye. O tarihte gözaltı süresi 15 gün olmasına rağmen Mustafanın bir aydan daha fazla içerde tutulduğunu bunun sebebinin de vucudunda bir çok işkence izi olduğu bunun iyileşmesini beklediklerini söylediler. Gerçektende o ve 2 arkadaşı bttn vücutları mosmor olmuş ve irin tutmuştu. Onları tuvaletlere arkadaşları götürüp getirirlerdi ve ayaklarının dibinde de işkence izleri vardı ve şişkindi.

Mustafa abiden 3 hafta sonra içeriye almama rağmen ondan önce çıkmıştım, içerde bana inanılmaz derecede hem yardımcı olmuş hemde cesaret vermişti. Ruhu şad olsun.

Geç kalmış bir mektup -1-

Sanki yemin etmişsin davayı bıraksan bu yeminin bozulacak ve insanların yüzüne bakamayacaksın. Ya şimdi?

Sayın Naim Maruf Mohamed

7.11.2005

Tahtalıköy -Türkiye

Merhaba Naim

Seninle tam 20 yıldır bayramlaşamadım ve 20 yıldır sana bir tek mektup dahi yazmadım. Sakın bunu tembelliğime bağlama, bizi unuttu yorumunu yapma ya da senin zamanındaki gibi üzerimizde mektub yasağı var düşüncesine de kapılma.

Sanırım, ben ne tembellim ne de unutkan. Bazen arada bir senin için tebrik kartı gönderiyorduk gazete ve dergi sayflarına ama, malesef o gazete ve dergiler de yayınlanamaz oldular, biz de seni anımsamaz olduk. Bunun için bizden darılma, senin her zaman yüreğimizin derinliklerinde yerin var.

Yazmaya yazmaya, artık mektup yazmayı da unuttuk. Zaten kimse artık birbirine mektup yazmıyorki, kimse birbirini sormuyorki, kimse birbirini hatırlamıyorki, kimse kimesenin yardımına, imdadına yetişmiyorki, dayanışma refleksi, işbirliği ruhu çoktandır yokolup gitmiş. Vefa mi? Ağlatma/güldürme insanı. O sadece İstanbulun bir semti, onun dışında bütün anlamını yitirmiş.

Sakın bana bütün bunların sebebini sorma, altında kalkmam ve cevabını da veremem. Bir tek kelimeyle bütün bunları hepsini

yanıtlasam, en sonda söyleyeceğimi baştan söyleyip işin içinde çıkayım. Hani derler ya et bozulduğu zaman tuzlarsın, ya tuz bozulduğu zaman peki ne yaparsın? Malesef bizimki de öyle, tuz bozulmuş Naim! Bilmem anlatabiliyormuyum?

Hepimizin durumu iyi, çoğumuzun evi, vilasi, arabası var hatta bazılarımızın ege sahillerinde yazlıkları dahi var. Hepimiz işimizde gücümüzdeyiz, ev, araba ve yazlıklarımızın taksitlerini ödemek için çok çalışıyoruz ve onun için de fazla vakitimiz kalmıyor. Bazen aylarca hatta yıllarca birbirimizi göremiyoruz. Bekarımız da kalmadı, hepimiz evlendik, çocuklarımızla mutlu olmaya çalışıyoruz, onların geleceği için uğraşyoruz, başka ne yapabiliriz ki. Dünya senin bıraktığın eski dünya değilki; sen bunları yaşamadın ki. 20 yıl önceki vazgeçilmez karakterin olan o vefakarlık ve fedakarlığı şimdi de yapsaydın kesinlikle çok insan seninle gırgır geçerdi ve belki de seni aptal ve ahmak yerine koyardı. Eğer bugün senin gibi kıyıda köşede 3- 5 kişi kalmışsa inan onlarda sohbetlerin konusudurlar veya sofraların garnitörü.

Biliyorum sen benden herşeyden önce hemşerilerini soracaksın, dilim varmıyor ama yine de biraz anlatayım. O seni kaleşce aramızdan ayrılanlar şimdi Kemalist olmuşlar. Bunlar Kemalist olmadan önce senin sevdiğin hemşerin de onlara biraz destek verdi o da faili meçul/belliler tarafından 6 yıl sonra senin yanına geldi. Kimbilir belki de şimdi berabersiniz. Belki onun haberi yok, bu dediklerimi ona da anlat. Hani o başkanları var ya, o da ödlekin teki çıktı, yakalanır yakalanmaz benim de annem türk, bana karışmayın türk devletine hizmet etmeye hazırım dedi.

Ondan sonra mahkemeye çıkardılar mahkemede itiraf etti ve dedi ben beş paralık adam olabilirim dedi. Zaten böyle çürük bir adam olmasaydı seni ve senin gibilerini kiralık katil vasıtasıyla ortadan kaldırmıydu. Ancak soyunu sopunu inkar edenler ve korkaklar bu gibi cinayetleri işlerler. Şimdi bar bar bağılıyor ve müridlerine Kemalizmi empoze ediyor. Bütün bunların hepsini o dağ gibi Vedata da anlat, inşallah bunları duyduğu zaman üzülmez ve kemikleri sızlamaz; bu ona ders olmazsa da eşine, dostuna ders olur, onlar bari biraz düşünürler.

Ha unutum söyleyeyim sana Tevsir, biliyormusun onların legaldaki bir numaralı adamı kimdir şimdi, bizim Bombacı, Bombacı Osman. Na lo dême, bi serê Kurdistanê.

Ondan da sana biraz bahsedeyim o da çok radikladi ya, cezaevine vekil olarak girdi 10 yıl yattı çıktıktan sonra süt dökmüş kedi misali, tükürdüğünü yaladı. Yani Bombacımız olmuş naneşekeri! Kahkaha atma Tevsir valahi öyle, bana inanmasan, belki Solcu sana anlatır. Geçen gün o da NETKURD internet sitesinde onunla ilgili bir karikatur yapmıştı ve ona Bombacı demişti, tabi çok kişi meseleyi bilmediği için Solcunun ne dediğini fazla anlamamışlardı.

Şimdi diyeceksin bu Netkurd nedir, Internet nedir, bu çok uzun bir mesele Mustafa bunu sana anlatmaya kalksam altından çıkamam. Kısaca IT diyorlar işte artık bütün informasyon bu teknolojiyle yürütülüyor. Netkurd de Internet üzeri yayın yapan ve senin hemşerilerinin kurduğu bir sitenin ismi. Bu konuyu

sevdiğin arkadaşın ve hemşerin Solcu belki vakti olur da sana anlatır.

Senin başka bir hemşerin vardı ya hani beraber Silvan Yatılı Bölge Okulunda okurken Farqînên çocukları sizi kıskandıklarından dolayı sık sık döverlerdi. O benden önce seni yad etti ve Kurinfo da çoğumuza senin için vazifemizi yapamadağımızı hatırlattı, içim bir daha burkuldu.

Kardeşim Naim!

O üçüncü kardeşimiz vardı ya, yani Danyal biraz vefasız çıktı. Ondan ne haber var ne de selam. Yalnız ikinci üçüncü elden ondan haber alıyorum. Hani biz beraber bay Toşo'nun ülkesine giderken ona zorla uçakta içki ismarlamıştık ve o içki onun ilk içkisiydi ve bir dubleyle kafayı bulmuştu. Duyduğum kadarıyla şimdi o bunun tiryakisi. Neyse o vefasız da olsa uzaktada olsa, haber de olmasak o bizim Danyalimizdir beraber iyi anılarımız olmuştur. O anılar da olmazsa ya, hayatın ne anlamı olurdu!

Diğer kardeş Sebah o daha da orda, senin terk ettiğin ülkede, geçen yıl seni yad etti ve güzel bir mektub yazdı senin için, belki yine sansüre takılmıştır ve haberin olmamıştır diye, sana bildiriyorum. O gün onunla msn de chatlaştık ve seni yad ettik. Senin bir anını hatırladık ve ikimizde gülmekten kırıldık, keşke beraber olsaydık da bir daha gülseydik. Hani 82 nin o sıcak yaz ayı vardı ya beraber odada ders çalışıyorduk ve bazen ders esnasında gülüşüyorduk. Odamızdaki o iki Bulgar öğrenciden birisi ki sıcaktan yalnız üzerinde bir kilot vardı, bizim gülmemizden rahatsız oldu ve bize firça attı. Senin yine yiğitliğin

tuttu ve onu dışarıya davet ettin. Sen onun diliyle "oblicayi se" (giyin) ne meramin varsa aşıya inelim kozumuzu paylaşalım diyordun fakat sen oblicayi se(giyin) yerine "siblicayi se"(soyun) diyordun. Adam avêl avêl sana bakıyordu, sanki sen ona birşey yapacakmışın gibi, anladı seni. Zaten adamın üzerinde bir tek kilot vardı ve sen de ona diyordun onu da çıkar. Yanlışlığını farkettikten sonra ne kadar gülmüştük değil mi?

Bizim örgütü bilmem anlatsam mı? Anlatmasam daha iyi. Çünkü kemiklerin sızlar, moralin bozulur.. Çünkü o kocaman örgütten fazla bir eser kalmadı gibi. Zaten seni yokeden insanlar Kurdistani da haritadan silmeye çalışıyorlar; artık Kurdistan demek, bağımsızlık demek, federasyon demek caseret istiyor. Ve malesef etkisini şu veya bu şekilde bizim insanlar üzerinde de gösteriyor. Onlar bu kavramları hepsini yere bir ettiler ve türklerin Agri dağın da betonlamak istediklerini, şimdi bunlar Amed de yapmak istiyorlar. Durum biraz vahim, değerler ve normlar birbirine karışmış! Bazen içimden diyorum iyiki yoksun ve bunları görmüyorsun, yoksa kahrından hergün ölecektin.

Bugün senin gibi temiz, cesur, iyi yürekli, cefakar, fedekar ve vefakar insanlara ne kadar ihtiyacımız var. Bu duygularla 20 yılında seni rahmet ve özlemle anıyorum, katilleri de tarihe havele ediyorum!

Ha unuttum söyleyeyim senin Hamburgdaki hemşerin Cafer var ya o da tuturmuş ilahi DDKDliler bir araya gelsin diyor. Şimdi bana diyeceksin başka kimse kalmadı da Cafer bu işi üstlenmiş. Malesef öyle Naim!

Mektubuma son vermeden önce sana iyi haberlerim de yok değil. Mazardan kalksan -gerci mazarın yeri de belli değil ya-gözlerine inanmıyacaksın. Hani "Barzani ki vi navî nizane" diyorduk ya onlara, onlar şimdi devlettirler. Herşeyleri var; bayrakları var, parlamentoları var, başbakanları, bakanları, baskanları var, üniversiteleri ne desen hepsine kavuşmuşlar. Geçen gün başkanları Mesud Barzani bizim emperyalist dediğimiz ABD başkanı onu Beyazsarayda ağırladı ve ona Kurdistan başkanı dedi. Yok yahu deme, vallahi öyle. Üstelik bay Bush bizi Saddamdan da kurtardı. Belki Saddami da unutmuşsun, sanmıyorum unutasın, hani o talebelik yıllarında onun öğrencileri vardı ya bizim petrolun sayesinde dolarla alışveriş yaparlardı ve arabalarıya bize caka satarlardı işte o adam. Ha unutacaktım bizim Mam Celal var ya o da biliyorsun ne olmuş, Saddamın yerine oturmuş, Irakın koskocaman cumhurbaşkanıdır. De berde lo dême bana, vallahi bilahi öyle. Hem de geçen ay BM de bütün dünya devletlerin başkanları ve başbakanları önünde bir de kürtçe konuştu. Sen orada iyi uyu, işimiz iyidir.

Hasretle kucaklarım!

Ağabeyin

Helim

Adres

Helim Maruf Mohamed

c/o Sebah Xasuwan Mohamed

Blok 18, room 1024

Tahtakurusu-Bulgarien

Geç kalmış bir mektup -2-

Sanki yemin etmişsin davayı bıraksan bu yeminin bozulacak ve insanların yüzüne bakamayacaksın. Ya şimdi?

Sayın Naim Maruf Mohamed

28.12.2005

Tahtalıköy/ Türkiye

Merhaba Naim

Tam 20 yıldır yılbaşıyı beraber kutlayamadık, şerefe kadeh kaldıramadık ve yeni yıl arzu ve istemlerimizi duyuramadık. Bunun sebebini vefasızlığa, hayırsızlığa yoksa bebextlerin çokluğuna mi bağlasak acaba?

En son yılbaşımızı nasıl kutlamıştık. Ben biraz anımsıyorum. Cebimizdeki paramızın yarısını şarap, moskovksya ve konyağa, kalan kısmını da tavuk, patatese sebze ve meyveye vermiştik.. Zaten ayda en az üç-dört kez tavuklu patates yiyorduk, buna alışmıştık ve yıl başında da onsuz edemezdik. Ordaki birkaç kurdên binxetêli arkadaşları da davet etmiş onlarla birlikte sabaha kadar gel keyfim git zevkimle iyi dileklerle geçirmiştik son yılbaşımızı. Ama Ocak ayını da orada burada çerezleyerek ayın sonunu getirmiştik. Mertlik işte ne olacak.

Birinci mektubta adresin belli olmadığı için Tahtalıköy yazmıştım, bunu bilerek ama içim kan ağlayarak yazdım. İçime sındırdığımı söyleyemem. Senin yerine ben veya bizden bir başkası da olabilirdi. Sadece kendi vefasızlığımızı hatırlatım o

kadar. Bunun için bir-iki eleştiri aldım, cavabıma sanırım ikna oldular. Diğer taraftan da bazıları merak etmişler acaba bu kimdir böyle dobra dobra yazan ve gerçekliğimizi olduğu gibi kağıda döken. Neyse millet nasıl algılıyorsa algılasın kimseye hakaret etmedikten ve normlara uyduktan sonra, gerisi laf-ı guzaf. Ama genelde mektubu zevk alarak okuyanların fazla olduğunu duyar gibiyim.

Kardeşim!

Ben henüz ülkeye dönemedim. Ülkeye dönsem ilk işim yol üzeri İstanbul Belediyesi Mezarlıklar Amirliğine uğrayıp, senin mazarının yerini araştıracağım. 4 Kasım 1985 tarihinde 26 yaşındayken ve sözlüken Danimarkada kallesçe öldürülen sahipsiz ve gariban bir arkadaşımın cenazesi sevdiklerine ulaşmadan burada kayıplara karışmıştır diyeceğim. O dönem korkulu dönem olduğu için kimse cenazeye sahip çıkamamış, babası da oldukça fakir ve özürlü olduğundan ve üstelik oğlunun ölümünden haberdar edilmediğinden Diyarbakır Bismil kazasından kalkıp İstanbula gelememiş ve cenazesi burada büyük ihtimalle kimsesizler mazarlığına gömülmüştür, diyeceğim. Ve ben bir arkadaşı olarak 20 yıldan sonra Mustafa Tanguner arkadaşımın mazarını ariyorum diyeceğim. Mazarının yerini bulduğum zaman onu yaptırmaya çalışacak ve imkan olursa senin baş ucuna. *'Sanki yemin etmişsin davayı bıraksan bu yeminin bozulacak ve insanların yüzüne bakamıyacaksın. Ya şimdi?'* diye yazacağım ve başucuna senin sevdiğin renklerden oluşan bir demet gül bırakacağım ve içimden yarım yamalık ta olsa bir fatiha okuyacağım sana.

Beni sorsan normal ım! Bazen normal dediğim için bazı arkadaşların, tanıdıkların ve dostların bıyık altında güldüklerini görüyorum, ama ne diyeceksin gülüyorlar işte. Zaten biliyorsun birçok badireler geçirerek ülkeyi berbaber mayınlı sınırları gizliden geçerek terk etmiştik. Yani daha 25ine varmadan siyasi mücadelenin tokatını yemiş, işkence görmüş, hapis yatmış, hastalanmış ve organlarımın 3/1 arzalanmış, sabah kahvaltısında zeytin yiyer gibi hab kullanmış ve daha da ilacsız bir günüm dahi geçmemiştir. Ve bu son 20 yılda bu hastalıklara birkaç hastalık daha eklenmiştir. Bunun neresi iyi olabilirki.

Birde bu 'tırışıkçı' ve rantçı kürtlerin durumu gözlerimin önüne gelince, yazdıkları ile yaptıklarınının farklı olduğunu görünce, 50 yaşına gelmiş ve geçmiş insanların yalpalanarak bir o yana bir bu yana daha rotalarını çizmediklerini farkedince bu hamurun daha çok su kaldıracağını anlıyor ve bunun neresi iyi olabilirki diyorum ve normal deyip geçiştiriyorum işte..

Neyse geçen mektubta senin bir hemşerinden daha söz edecektim, unuttum bağışla beni. Belki de tam hemşerin olmadığı için ondan sana söz etmedim doğrusu. Hani bizim **Şıbil** vardı ya aşağıda en küçüğümüz olan. O bunalımlı örgüt günlerinde birgün bu hemşerini 'tehdit' etmiş o da Şıbli yöneticilere şikayet etmişti, biz diğer arkadaşlar ne kadar gülmüştük ona. Bu olay biliyorsun bana kimi hatırlattı Naim, bizim **Gercüslü Nuriyl** . Hani hatırlarsın o da çok kısaydı ve hep yüksek topuklu ayakkabı giyerdi. O Bursa Eğitim Enstütüsünde okurken birgün bizimkilerle Dev Yolcular arasında biraz laflaşmalar olmuş. Bizim **Nurl** de bankta oturuyormuş, iri

yapılı ve uzun boylu Dev Gençlinin birisi DDKDlilere laf atınca, bizim Nuri hemen müdahale etmiş, " ulan kalksam seni ayağımın dibine alırım ha, fazla konuşma pis herif" demiş. O dev yapılı adam ne diyeceğini şaşırılmış ve ensesini kaşıyarak oradan uzaklaşmış. Bizim Şıbılın de olayı biraz böyle birşeydi.

Bildiğim kadarıyla sizin orası biraz da göçmen kazası idi, o da göçmen sayılabilir. Belki de kürt değildir. Kürt olsa sanki ne yazar!

Zaten bugün kürtlüğü, günlük yaşamında onu yaşamayan ve kürtlükleri en zayıf insanlar temsil ediyor. Bu zayıf insanlardan bazıları da 'gözaçık' geçinip kürtler adına projeler üretip o projeleri de elline ayaklarına bulaştıklarını artık sağır sultan duyuyor ve bu kutsal davanın da artık dejenere olduğu görünüyor.

Mustafa, malesef şimdi kürtlere hakaret yapanlar da prim alıyor ve onların hakaret dolu sözlerine aldırıyor kimse, yani 'halkımız işini biliyor'. Çünkü bu belli 'halk' rantın peşinde kürtlük ve yurtseverlik bunlar için işin icabı. Yani yurseverliğin yerini paraseverlik almış ve bunun için de kürtler başaramıyor. Varolan kürt hareketine binbir el karışıyor ve kafalarda yüzlerce tilki dolaşıyor.

Yine konuyu dağıttım. Sözde hemşerinden bahsediyordum. Herif projeler yoluyla bir daimi kurum oluşturacağım diye kendini yıpratı. Bırak sağ insanları, ölen insanları de töhmet altına soktu senin sözde hemşerin. O devletin kurumlarından tut, kaf dağıtının

arkasındaki kürtlere kadar çok kişiyi kullanmış ve kandırmış.. Gazeteler hakkında yazdı, mahkemelere suç duyurusunda bulundu ve hakkında dava açıldı. Arkadaşları ona doğru yapmadığını sezdirtiler. Ama adam umrumdadır demiyor. Başkası onun yerinde olsa bu yaptıklarından dolayı bırak o şehri o ülkeyi terkederdi.

Hani hatırlıyormusun Naim bir soğuk ve buzlu kış gününde elimiz cebimizde otobüs durağına giderken ikimiz de kaymış ve pat diye, sırt üstü yere düşmüştük. O anda tasadüfen bir dairenin penceresinde çarşaf silkeleyen kadın bize gülmüştü. Biz o düşüşten sonra bir daha aylar boyu utancımızdan o yoldan gitmedik ve yolumuzu uzatarak durağa gidiyorduk.

İnsanoğlu Mustafa ne diyeceksin bazisi doğanın mahsulu olaylardan başına gelenden utanıyor, bazıları da suistimler yapıyor, kendi arkadaşlarından soyutlanıyor herkes onun hakkında iyi konuşmuyor, yine de banadır demiyor, diyemiyor. Ne olacak şu insanlığın hali Allah aşkına.

Hani birinci mektubta sana DDKDlerin biraraya gelmesi için çağrılar yapıldığını yazmıştım. O gelenekte olanların buna sıcak baktıklarını hemen belirteyim ama kanımca zorlukları da yok değil. Herşeyden önce bu camia mürekeb yalamış ve kendini beğenen bir camia ve bu bilmişlerin de toplumumuzda kendine özgü 'hastalıkları' mevcut. Diğer yanda bu camiada artık sözü muteber olan birisi de yok gibi, kararlı, samimi ve dürüst insanların sayısı fazla kestirilmiyor ve dargınlık ve küskünlükleri de belirtmeden edemiyorum. Ama bütün bunlara rağmen

bundan es geçilmemeli diye düşünüyorum. Bu büyük camianın tamamı değilse de kendi arasında anlaşabilen bir kısmı da biraraya gelse bugünkü dağınıklıktan daha iyi olduğunu bilmem dememe gerek var mı?

Dünya çok değişti Naim. Değişmesi de normal ama insanların kendi bencil çıkarları için de bu kadar düşmemeli diye düşünüyorum. Çok korkuyorum Mustafa. Allah göstermesin yarın birisi kalksa kendi şahsi çıkarı için senin de apocuları eleştirdiğini söylese ve ölümü 'hak' ettiğini yazsa hiç şaşmam doğrusu; çünkü siyaset alabildiğine kirlenmiş ve insanları da kirlenmiştir.

Aslında yazılacak çok şey var, ama kalsın sonraki mektublara.

Senin ve senin gibilerinin her yıllı 2005 yıllı gibi hatırlama ve saygılama yıllı olması dileğiyle senin ve bütün arkadaşların yeni yılını en içten dileklerle kutlarım.

Ağabeyin

Helim

Adres

Helim Maruf Mohamed

c/o Sebah Xasuwan Mohamed

Blok 18, room 1024

Tahtakurusu-Bulgarien

Geç kalmış bir mektup-3-

Sanki yemin etmişsin davayı bıraksan bu yeminin bozulacak ve insanların yüzüne bakamıyacaksın. Ya şimdi?

Sayın Naim Maruf Mohamed
Tahtalıköy/Turkiye

19.03.2006

Merhaba Naim

Seninle 20 yıldan fazladır Newrozu beraber kutlayamadık, kol kola halay çekemedik, doya doya tew, tew diyemedik. Buna sebep olanlara 'Allahından bulsunlar' demem geliyor içimden ama berduayla olmuyor tabii. Seni ve senin gibilerini katledenler şimdi de rezil bir biçimde kendinde kopan muhaliflerini bir bir temizliyorlar. Objektif olarak onların durumu gençliğimizde okuduğumuz sözde Angola ulusal kurtuluş mücadelesi veren UNITA örgütünü anımsatıyor ve onun arkasında giden milletin way haline demesi geliyor insanın!

Naim senin ve senin yanındaki arkadaşların Newrozunu kutluyorum. Sana bu mektubta bir Newroz kutlama hikayesini anlatacağım. Sen bizden ayrıldıktan hemen sonra biz ordaki bütün kürtler Newrozu beraber kutlamıştık hem de bu orada belki ilk toplu Newroz kutlamasıydı. Hani o zor ve sancılı günlerde örgüt rekabetinin dorukta olduğu dönemde biz dört paraçanın kardeşleri biraraya gelmiş Hevkarı adında bir güçbirliğini oluşturmuştuk ve bunun ilk eylemi de Newroz kutlamasıydı. Ama Newroz hazırlık kutlamasını sır gibi

saklamıştık, daha doğrusu kutlayacağımız yeri sır gibi saklamıştık ve bunun sebebi de bilhassa Saddam Irak'ının Bay Toşo ülkesine dayattığı politikadan kaynaklanıyordu. Böyle gaddar ve zalim bir düşman kendi ülkesinden binlerce kilometre uzaklığında kutlanan bir Newroza müdahale etme cüretini gösteriyordu ve biz de Newroz kutlayacağımız yeri gizli tutuyorduk.

Komite içinde 2 kuzey kürdü yeri organize etme görevini üstlenmiştik ve o iki kişinin dışında diğer komite üyeleri dahi kimse yeri bilmiyordu ve Newroza iki saat kala yeri bildirileceğimizi karar altına almıştık. O zamanlar hepimiz Tahtakurusunda kalıyorduk ve en çok yaya olarak 20 dakika içinde birbirimize ulaşıyorduk ve informasyon rahatça yayılıyordu ve bu anlamda bir problem yoktu.

Genellikle Pazar günleri benim için sıkıcı ve çekilmez bir gündür ama her nedense o Pazar bana biraz değişik gelmişti; belki de ilk dafa Newrozu kitlesel olarak büyük bir restorantta kutlamanın heyecanı beni biraz da olsa o Pazari sevmeme neden olmuştu.

Newroz saatına kadar herşey istediğimiz gibi geçmişti. Newroza iki saat kala Newroz yerini bildirmiştik ve yer otobüsle 10 dakika uzaklıkta hergün önünde geçtiğimiz ve kimsenin akıl edemeyeceği ve oranın şartlarında en iyiye yakın, oldukça büyük bir restoranttı. Bu restorant talebelik yıllarında bize epeyi lüks geliyordu ve sanırım bu nedenle de olacak ki Newroz yerini herkes beğenmişti.

Ama Newroz yerine komite olarak gittiğimizde bizden önce Irak

elçiliğinde iki görevlinin arkada bir odada oturduğuna şaşırılmıştık. Tatil günü olmasına rağmen elçilik görevlilerinin böyle kısa zamanda orada olmalarında bir bit yeniği ve parmak olduğu belliydi. Onlar bize Newrozu kutlayamayacağımızı ve aksi halde buna engel olabileceklerini ve sonuçlarına katlanmamızı söylüyorlardı. O zaman Güneyli kişiler de komite de yer alıyordu ve onlarla Arapça konuşuyorlardı, onlardan birisi bunu kuzeyli kürtlerin organize ettiğini kendilerinin sadece misafir olarak Newroza katıldıklarını belirtiyorlardı. Kuzeyli kürt olarak onlarla tartışmaya girişmiş ve bilerek tartışmayı uzatıyorduk, biz tartışmayı uzadıkça kitleler halinde kürtler ve davet ettiğimiz kürt dostları restoranta geliyordu ve onlarda bir an dışarı çıkıp restorantın dolduğunu görünce artık bunun engellemeyeceğini anlamış olacaktıkları enlerini kaşıyıp gittiler ve gittikleri zaman da 'göreceksiniz' deyip tehdit sallamaktan da geri kalmadılar. Bizim Ortadoğu devletlerinin **diplomatları da** ancak bu kadar olabiliyor, aslında onlar diplomat filan değil, her birisi kiralık katil ve görevleri de yurtdışında muhalif temizlemek. Ma İran Kürd liderleri **Kasımlo** ve **Şerefkendi** bu sözde 'diplomatların' elleriyle öldürülmediler mi?

Naim, bilmem anımsıyormusun bizim sınıfta **Suham** adında İKP üyesi bir Arap kadın vardı, kadın bir Baaslı ile evliydi ve 6-7 yaşlarında sempatik bir kızı vardı. Ne kadar davasına bağlı bir kadındı ve biz 'ekradları'da dost görür ve Kürt davasını içtenlikle savunurdu. Hani biz de bazen onu 'kafaya' olarak mademki o kadar davaya bağlı bir kişinin neden kendi yoldaşınla değil de gitin bir yüz­süz Baasçıyla evlendin diye, takılırdık. O da gülerək

valahi bilahi o Baasist değil, Baasist de olsa 'iyi' bir Baasisti, derdi. O da kızıyla Newroza gelmişti.

Naim biliyormusun o 'iyi' Baasist denen kocası, Suhamın başına ne getirdi. O Saddam artığı Baasist, Suhami birgün evinde kuveytin içinde baltayla paramparça doğurarak ortadan 'temizliyor' ve kızını da alıp önceden planladığı şekilde Bağdata uçuyor. Hani bir zamanlar Bay Bush Saddamı Kuveyten çıkarmıştı, ama bizim inançlı Suhami kimse o Baasistin elinde kuveten kurtaramamıştı. Baasist kocası kimbilir patronu Saddamın bu durumlara düşmesinden sonra şimdi eğer yaşıyorsa belki de 'ax' 'wax' diyor ve kızı da annesinin başına gelenlerden muhakkak haberdardır ve o da o babadan nefret ediyordur. Bu sadece belki bizim yakında tanık olduğumuz bir örnek, bu Ortadoğu kasabı Saddam muhaliflerinin başına ne getirmemişki; kendine bağlı müridlerini nasıl insanlıktan çıkardığını bir kadını, bir annayı ve hayat arkadaşını dahi gözünü kırpmadan ortadan kaldıracabilecek katiler yetiştirmiş.

Yazılan, çizilen, duyulan ve anlatılanlara bakılırsa 'bizim' İmrالی zatının da ona benzer tarafı var. Yalnız farkları birisi iktidardayken böyle yapıyor diğeri daha iktidar çarkını eline almadan ona özeniyor. Bağdat kasabı şimdi Süleymaniyeli ve Halepçeli Kürd yargıçların önünde cezasını bekliyor, belki adalet yerini bulur da Ortadoğudaki diğer diktatörler ondan ders alırlar. Ama nafiye. Yeni İnan lideri **AhmedInecad** bunu umursamıyor ve dünyaya meydan okuyor.

Yani Newroz kutlayacağımız yeri önceden söyleseydik kesin Newrozu kutlamayıcaktık ve Irak elçisi devereye girecek ve bizim petrolü Bay Toşoya karşı bir şantaj olarak kullanacaktı o da restoran şefini bize yer verdiğinden dolayı görevinden alabilecek ve Newrozu organize eden öğrenciler de belki okullarından olacaktı. Çünkü o dönemde dünya iki kutubluydu ve iki kutup arasında soğuk savaş mevcuttu. O zamanki sosyalist ülkeler Suriye ve Irak Baas rejimlerini anti-emperyalist olarak değerlendiriyor ve onların kardeş Komünist partileri de formel olarak Baasla iktidari paylaştıkları için onlar bu politikalarına daha da dört elle sarılıyorlardı.

Bu Newrozda anladık ki kürtler içinde de Saddam adına çalışan memurlar vardı ve zaten Saddam devrildiği zaman Kürt siyasi partilerinin belli yönetici kadroları da onunla çalıştıkları ortaya çıkmıştı. Anlaşılan böyle vakalar orada normal karşılanıyor. Zaten Bay Toşo'nun ülkesinde binxetê parçasının şaibelerle yüklü bir kürt Partisi Genel Sekreterinin Irak elçisinin yanı başında bir daire kiraladığını bu saatten sonra söylememde sanırım bir sakıncası yok. Naim biliyorsun bu adamı duyduqça, hemedense hep Barzaninin casusla ilgili meselesi aklıma geliyor. Birgün ölümsüz lider **Mele Mustafa Barzaniye** arkadaşları filankes casustur diyor, **Barzani** de casus olduğunu biliyorum da ama segbavin kimin casusu olduğunu çıkaramıyorum, demiş. Tam bu adam da Barzaninin dediklerine uyuyor, çünkü adam beynelminel ve her zaman ayakta kalabiliyor ve şu anda da özgür toprak parçalarında bir **KAWA** kültür derneği adı altında görünüyor diğer yanda ticaret yapıyor

ve ortalıkta dolaşan haberlere göre ticareti de Hewler hükmetinin Başbakanı ile ortaklaşa yürütüyor. Yani yıllarca Dahakça uğursuz ve onursuz rol oynayan insanlar bir çırpıda Kawa rolüne giriyor ve tersi de günümüzde bayağı rağbet görüyor malesef. Hani diğer mektubumda da belirtmiştim ya, değer ve normlar değişmiş, izler birbirine karışmış.

Naim inşallah çizdiğim şu tablo gözlerinin önüne gelince senin de miden ağrımaz! Hayatında istikrar göstermeyen, bir görünüp bir kayıp olan, sürekli zikzaklar çizen, ticaret mi siyaset mi yaptığı belli olmayan ve ax Barzani ax, ya da ax Talabani ax deyip iş kotaranları ve ayrıca Şaklava –Selhaddin - Hewler – Suleymaniye yollarında yağcıların, balcıların, dervişlerin, ronakların, elçilerin ve beyazların mekik dokuduklarını duyunca midem ağırmağa başlıyor ve 'siyah' kürtlerin kaderi her yerde ve her sistemde aynıdır diyorum ve kendini çıkarsız devrimin kollarına atayan ve bu yolda eşsiz hizmet örneği gösteren şivan ve gavanları bir kez daha saygıyla anmadan edemiyorum ve yarrabim bu beyaz kürtleri de islah et diye kendi kendime mırıldanıyorum.

Naim biliyorsun bu belli insanların durumu bana neyi hatırlattıyor. Belki biraz abes kaçacak ama yine anlatayım. Hani farklı partiler adına gelip okuyan o tembel ve sözde 'yurtsever' ve gününü gün eden ekraıları. Hani bir kısmı vardı ya . beceriksiz ve derslerine çalışmayan kahve ve cigara içme ve boş 'kürtlük edebiyatı' dışında bir özellikleri olmayan, aldıkları burs paralarını çarçup edip ayın ikinci yarısını orıan burdan çerezleyerek geçiren ve ax Kurdistan ax deyip yumruğunu

göğsüne vuran de ka cixareyek bide lo, yan ji de ka paketek cigare bikire lo diyen ekraclari. Malesef günümüzdekiler bunların kodamanları ve işleri de kodamanca.

Sanki diğer parçalarda var da, kuzey parçasındaki kürt hareketi içinde devletin uzantıları ve memurları yok mudur, dersin? Olmaz olur mu? Sözde silahlı mücadele veren örgütten tutun da legal-illegal diğer örgütlere kadar uzanan ve zan altında kalan onlarca kişiden söz ediliyor. İmralidaki zatın durumu zaten aşikar; söyledikleri ve yaptıklarıyla artık kürtlere bir hayri yok. Ya yakın dönemlerde illegal bir Kürt partisinin başkanının yakalanmasına ve kısa bir süre sonra serbest bırakılmasına ne demeli? Bunu nasıl okumalıyız? Arkadaşlarından inandırıcı ve resmi bir açıklama yapılmadığı müddetçe o her zaman zan ve şaibe altında kalacak, arkasında dedikodu yapılacak ve deli dolu insanların elline malzeme geçecek ve onlar da bu malzemeyi kullanarak tv ekranlarında kuzey kürt partilerinin devlet tarafından kurulduğunu söyleyecek ve biz de kızıp, küplere bineceğiz ama neden küplere biniyoruz diye de kendimizi sorgulamıyoruz tabii. Korkarım kuzeyde de artık böyle vakalar normal bir duruma dönüşür ve aslına bakarsan da zaten dönüşmüş durumda.

Hele hele DDKDlilerin de gündemde olduğu bugünlerde bu camia içinde de bütün insanların pak olamayacağını, 'kırık' ve 'çıkıkların' da olabileceğini akılımızdan çıkarmamamız gerektiğini sana anlatmadan edemiyorum işte **Mustafa**. Çünkü belli kesim kürtlük denen olayı ranta dönüştürdü ve malesef bizim insanların da kürtlükleri zayıf ve inançsız oldukları için bu

tür ilişkilere rahatlıkla girebiliyorlar. Artık siyaset de alabildiğine kirlendiği için siyasete giren veya siyaset yapan kürt yöneticisinin/ insanının da inanırılığı ve samimiyeti gözününe alınmalı ve ayrıca mal varlığını da bildirmesi zamanının geldiğini düşünüyorum ve şayet örgütlenmeye gidilecekse bunu DDKDliler kendilerinde başlatsalar hiçte fena olmaz diyorum ve bunu söylediğim için de umarım kimse dudak bökmez ve Allah aşkına bunun söylediği de laftır, demez.

Alevilerin temel felsefesinin nuvelerini de içinde taşıyan diline, beline, sözüne ve nefsine hakim ol anlayışı kibar, makul ve hoş bir anlayıştır. Ama bazen dilime hakim olamıyor ve düşündüğümü belki biraz 'faullu' da olsa söylüyorum. Huyum kurusun bu da benim aşil topuğum, herhalde kızıp, darılmasın bana **Mustafa**.

Kardeşim

Şehidlerine sahip çıkmayan ve onları yad etmeyen bir örgütün inandırıcılığı olabilir mi?

İzini araştırıyoruz, biraz eski yayınları karıştırdım. Senin Danimarkadan İstanbula gönderilme tarihin 8 Aralık 1985. Seni ebediyete yolcu ettikten bir gün sonra yani 9 Aralıkta senin oradaki diğer bir arkadaşın **Eyyüb Kemal Adsız** da senin akibetine uğradı. O da söylediğim tarihte kayıplara karıştı ve 20 mart 1986 yılında evinin yakınındaki bir deniz kıyısında öldürülmüş olarak bulundu. Bu cinayet de Apocu terörünün o dönemde dorukta olduğu ve devrimci ve yurtsever kesimlere saldırı ve provakasyonların bir sonucu ve parçası olduğu

aşikardır. Onu da 20 ölüm şahdetinde saygıyla anıyorum ve ruhunuz şad olsun diyorum.

Yani 9 Aralıkta İstanbulda kayıplara karışmışsın, daha doğrusu sana el koymuşlar ve seni sevdiklerinden ve Bismilinden mahrum bırakmışlar. Geçen gün küçüğümüz Danyal ile konuştum o da ilgileniyor ve ayrıca DDKD Diyarbakır imzacıları sayesinde senin öz kardeşinin izini de bulmuş olduk. Artık işin hukuku yanı kalıyor. Tabii DDKDli geçinen avukatlara da bu konuda görev düştüğünü mekubuma son vermeden önce belirtmeden edemiyorum. İnşallah onlarda bir arzi hale işlemlerini başlatırlar ve senin mezarını bulmak için harekete geçerler.

Bir kez daha Newroza me hemuyan piroz be, diyorum!

Ağabeyin

Helim

Adres

Helim Maruf Mohamed

c/o Sebah Xasuwan Mohamed

Blok 18, room 1024

Tahtakurusu-Bulgarien

Adonis Buduris

Sonsuza dek beraberimizde

*Çok sevdiğim dostum Mustafa
Tangüner'in anısına*

Dondum.

İrkılmenin nefreti ve ağrısı sardı
beni,

beklemenin saatinde.

Dayanışmadan söz ettiğimiz saatte,
kara kaderin katil kanadı ezdi seni.

Böyle öğrendim.

Böyle oldu.

Alnında senin bitkinlik belirliyordu,
gülüşünde istikbal belirliyordu.

Seni hatırladım.

Seni hatırladık.

Şimdi

yaban el örttü seni

şimdi

bedenindeki kurşun kin kusuyor

şimdi

her şeyin umut ifade ederken

senden oksijeni aldılar ve söndün.

Köyünün kayalarını yeniden hatırlıyorum,

anını bağliyorum sıkıca bileğime,

tarihin arşivine yerleştiriyorum seni

ve hayal gibi

Kürt soluğunu soluyorum

Danimarka basinında Mustafa Tanguner haberleri

Mustafa Tangüner

Di pressa Danimarkayê de nûçeyênîl ser kuştina

Mustafa Tanguner

Blev Myrdet den 4. November 1985

Mandag den 4. november 1985, blev den 26 årige kurdiske flygtning Mustafa Tangüner myrdet af to pistolskud i sin lejlighed i Brøndby Strand. Kriminalpolitiet formodede at der muligvis var tale om en PKK-likvidering. Der var intet logisk motiv til mordet.

Drabssagen om mordet på Mustafa Tangüner er fortsat uopklaret.

[http://drabssageridanmark.beboer2650.dk/html/drabssager -
1985.html](http://drabssageridanmark.beboer2650.dk/html/drabssager-_1985.html)

"To ukendte lejermordere med tilknytning til den kurdiske bevægelse PKK likviderer den moderate kurdiske politiker Mustafa Tangüner, stifter af Kurdisk Demokratisk Forening, i november 1985. Lejemordet finder sted i Uldsøparken ved Brøndby Strand, og Tangüner bliver ramt af to skud fra to forskellige våben. Et i benet og et lige i panden. Han bliver også stukket i brystet med en stilet-kniv. Motivet er efter alt at dømme politisk, og først i 1991 bliver den ene morder anholdt i Tyskland. En kendt bøddel med tilknytning til PKK, der på det tidspunkt har foretaget otte likvideringer på politiske modstandere." Læs også:

[Drabssager i Danmark](#)

[Bombeterror i København – Mustafa Tangüner](#)

<http://iivan.dk/2013/10/mustafa-tanguner-karet-til-den-storste-kurdisk-skandinaviske-legende/>

30-årsdag for drab på kendt PKK-kritiker i Brøndby

Af Deniz Berxwedan Serinci

Den 26-årige kurdiske aktivist Mustafa Tangüner flygtede til Danmark fra en fængselsstraf i Tyrkiet. Han ventede på at få sin forlovede herop og blive gift. Men inden da, blev Tangüner dræbt.

Den 2. november 1985 blev Çetin "Semir" Güngör, tidligere højtstående medlem af PKK's europæiske afdeling, dræbt i Medborgerhuset i Stockholm af PKK-medlemmet Nuri Candemir. PKK tog ansvaret for drabet. Güngör blev dræbt, mens han var til jubilæumsfest for en af PKK's kurdiske rivaler, nemlig partiet PPKK (Pêşeng).

To dage senere, 4. november 1985, blev en af PPKK-miljøets figurer i Danmark, Mustafa Tangüner, dræbt i Brøndby. Han var ligesom Güngör forhadet af PKK'ere i Danmark for sin åbenmundede kritik af organisationen. Både Güngörs drabmand og Tangüners formodede drabsmand havde besøgt pro-PKK klubben i København. Her er historien om Tangüner: En mandag kl. 17.11 får politiet i Vestegnen en anmeldelse. De rykker med flere patruljevogne ud til en treværelseslejlighed i Ulsøparken 25 i Brøndby.

Det skrev de danske aviser om Mustafa Tangüner

"To ukendte lejermordere med tilknytning til PKK likviderer Mustafa Tangüner, stifter af Kurdisk Demokratisk Forening. Lejemordet finder sted i Ulsøparken ved Brøndby Strand." (B.T. | 10.07.2007)

"Mustafa Tangüner var stukket af fra PKK og blev i 1985 fundet død i Brøndby Strand – dræbt af to pistolskud i hovedet affyret på klos hold. Drabet er aldrig opklaret, men i det kurdisk-tyrsk miljø er det en udbredt opfattelse, at PKK stod bag." (Berlingske | 15.08.2010)

"Mustafa Tangüner, blev i november 1985 likvideret i Brøndby af PKK." (Weekendavisen | 11.02.1994)

"I 1985 blev Mustafa Tangüner dræbt i sin lejlighed på Brøndby Strand. To navngivne PKK-folk fra Tyskland blev dengang sigtet for drabet, men ikke dømt." (Berlingske | 08.02.1994)

"Tangüner var medstifter af KDK, Kurdisk Demokratisk Forening. PKK-morderne affyrede seks skud med to pistoler mod Tangüner." (B.T, 05.09.1991)

Ved entreen i lejligheden finder politiet en mand, der ligger livløs. Han bløder kraftigt fra hoved og flere steder på kroppen. Der er lys i køkkenet og stuen og tv er tændt i lejligheden, hvor der på væggen hænger et kurdisk flag. Den livløse mand er 26 år og stammer fra tyrkisk Kurdistan. Han hedder Mustafa Tangüner og bliver straks kørt til skadestuen i Glostrup. Ved ankomsten erklæres Tangüner død.

Tangüner er blevet dræbt med en 9 mm pistolskud affyret på nært hold, som er gået igennem hans hoved, venstre side af panden, venstre skulder og brystkasse. Der er tale om seks skud med to pistoler, en ni-millimeter Parabellum og en 7,65 mm Mauser. Derudover stak gerningsmanden/mændene ham én gang i brystet med en stilet-kniv.

Abdullah Oran og Hayri Daban udpeges som mulige gerningsmænd. To uafhængige vidner udpeger Oran som drabsmand til Tangüner. Fem år efter bliver Abdullah Oran, kendt som Cüzzam, Nursun Duh, Hamit, og som normalt bor i Frankrig, anholdt og sigtet af dansk politi for drabet. Oran er erklæret PKK-tilhænger, mens Daban sågar dør som guerilla for PKK i 1989. Oran bliver senere løsladt igen pga. bevisets stilling.

Hvem var Mustafa Tangüner?

Tangüner blev født i Bismil i Diyarbakir/Amed, den kurdiske hovedby i Tyrkiet, den 1. januar 1959 i en stor familie med to brødre og fire søstre. Uddannelsesmæssig var han udlært elektriker. Derudover brændte han for politik. Den unge

mand var yderst aktiv i det pro-kurdiske DDKD (Revolutionær Østlig Kulturforening) og miljøet omkring det, der senere blev til partiet PPKK (Kurdistan Progressive Arbejderparti) og holdt taler ved deres events.

Hans aktivisme kostede ham fængselsophold i kortere og længere perioder i 1977-79, hvor han hævdede at være blevet udsat for pres og tortur.

Da tyrkisk militær kuppede regeringen og overtog magten 12. september 1980, gik det hårdt udover Tangüners miljø: 626 anklagede blev dømt i DDKP/PPKK-sagen i Diyarbakir. Tangüner selv fortalte senere, at han modtog en fængselsstraf for "landsskadelig virksomhed" i Tyrkiet og derfor gemte sig. Sammen med PPKK skulle han være taget til Libanon for at træne med palæstinensiske guerillaer.

Den 24. marts 1984 kom han via Bulgarien til Danmark, hvor han anmodede om asyl. Herhjemme fik han hurtigt venner blandt DDKD/PPKK-miljøet herhjemme. For at lære det nye lands sprog, deltog han i dansk kursus.

I foråret 1985 dannede Tangüner og vennerne foreningen KDK (Kurdernes Demokratiske Klub), som kæmpede for et frit Kurdistan på tværs af Tyrkiet, Irak, Iran og Syrien. Tangüner var bestyrelsesformand for KDK, som var kendt for dets åbenmundede kritik af PKK.

Samtidig var Tangüner forlovet med kvinde i Tyrkiet, som var i gang med at søge om tilladelse til at rejse til Danmark, så de

kunne blive gift. Inden da, blev den kurdiske mand dog myrdet i sin lejlighed i Brøndby...

Hvad fandt dansk politi ud af?

Dansk politi anholdt den dengang 25-årige franske kurder Abdullah Oran, en erklæret PKK-tilhænger. Derudover sigtede politiet også Hayri Daban for drabet.

-To uafhængige vidner udpegede Oran som drabsmand til Tangüner.

-Et vidne sagde, at Oran havde indrømmet at stå bag drab på Tangüner.

-Samme vidne hævdede at have hørt PKK-lederen Abdullah Öcalan sige, at Tangüner fortjente at dø.

-Daban døde ifølge PKK's hjemmeside senere som PKK-guerilla den 17. september 1989 i Mêrdîn i tyrkisk Kurdistan.

-Oran blev sigtet 15. oktober 1990 for "manddrab", men løsladt 7. januar 1991 pga. bevisets stilling. Oran blev derefter udleveret til Tyskland.

-9. december 1992 fik Oran 12 års fængsel i Tyskland, men ikke for drabet på Tangüner.

-Tysk politi vurderede, at Oran har haft til opgave at forfølge afvigere og konkurrenter til PKK.

-Af dansk politis arkivmateriale fremgår det, at Oran har været i PKK-sympatiserende klubber i København.

-Også Nuri Candemir, der dræbte en anden PKK-kritiker, Çetin Güngör, i Stockholm, kun to dage forinden drabet på Tangüner, har været i PKK-sympatiserende klubber i København.

-Afhørte folk tøvede med at udtale sig: I dansk politisk arkivmateriale hedder det, at "afhøringer af kendte danske PKK-folk giver det billede, at alle har fået et større hukommelsestab".

– Derudover "skinner det klart igennem, at der er gået besked rundt" om at folk ikke skal udtale sig.

Hvad siger PKK idag?

Ingen nuværende PKK'ere har ville udtale sig om mordet til Jiyan.dk. Dog har en af PKK's grundlæggere, Selim Çürükkaya, som har forladt organisationen, udtalt sig til netavisen. Han udtaler sig ikke specifikt om Tangüner-sagen, men mere generelt.

"Vi troede dengang på en totalitær, stalinistisk form for socialisme," siger Çürükkaya. "PKK ville være den eneste aktør for tyrkiske kurdere og måtte derfor med vold stoppe al opposition imod partiet – både i Kurdistan og i Europa."

De sidste PKK-drab på kurdiske kritikere menes at have fundet sted i 2006. Kemal Şahin, Hikmet Fidan, Sipan Rojhilat, Kani Yilmaz, Sabri Tori blev alle dræbt i irakisk eller tyrkisk Kurdistan i årene 2004 - 2006. De havde alle det tilfælles, at

de havde forladt PKK og oprettet nye, rivaliserende organisationer.

I Danmark lever den kurdiske tv-stations ROJ TVs tidligere direktør Manouchehr Zonoozi i dag under politibeskyttelse på en hemmelig adresse i Danmark. Zonoozis udtalelser til Berlingske Tidende i 2010 om PKK og ROJ TV skabte dengang store vrede blandt PKK'ere i Danmark.

<http://iivan.dk/2015/11/30-aarsdag-for-drab-paa-kendt-pkk-kritiker-i-broendby/>

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

.....Bir arkadaşım vardı. Bir Gül'e sevdalıydı; sevda yüklü, sınırlar aşan, sınırlar dolaşan, aylar sonra adresine varan mektuplar yazardı.

Diyarbakır aile çay bahçesinde ailece, çocuklarıyla birlikte gezmeyi oynamayı umut eden cümleler yazarlardı birbirlerine o sevgililer...

"Gel, şimdi karar ver, derdi, söyle ne yapayım, bizim gelişimizin dönüşü var mı? Demir perdeler arkasındayız, gencecik kızı boşu boşuna bekletmek dürüstçe bir şey değil ki. Yazacağım, beklemesin beni, diye." Karşıdan yıllar sonra, sınırlar aşmış, elden ele dolaşmış cevap geliyordu; "... ölünceye kadar seni bekliyeceğim. Sen benden yana müsterih ol, sağlığına, can güvenliğine bak, herşey düzelecek, hapisse hapis, dağsa dağ, gurbetse gurbet... nerede olursan ol, hep seninle olacağım."

ISBN 978-9944-221-17-7

9 78-9944 221177